

THẢO XÙ

Không còn
thời gian để
buồn

Tản văn

Mục lục

- #1**
- #2**
- #3**
- #4**
- #5**
- #6**
- #7**
- #8**
- #9**
- #10**
- #11**
- #12**
- #13**
- #14**
- #15**
- #16**
- #17**
- #18**

KHÔNG CÒN THỜI GIAN ĐỂ BUỒN

Thảo Xù

#1

MỌI THỨ ĐỀU CÓ THỂ XẢY RA CÒN SỐNG NHƯ THỂ NÀO LÀ
LỰA CHỌN CỦA MÌNH

Một hôm ngồi taxi, lúc gặp đoạn đông người mình có hỏi bác lái xe:

- Bác ơi, tắc đường ạ?

Bác tầm tuổi bố mình, bác bảo:

- Không cháu, đèn đỏ mà.

Mình hỏi tiếp:

- Tầm này còn tắc không bác nhỉ?

Lúc ấy khoảng 11 giờ trưa.

Bác nói một hồi rằng:

- Việt Nam không nói trước được điều gì cả cháu ạ. Bất kỳ chuyện gì cũng có thể xảy ra. Lúc này đây người ta thông báo đường thông thoáng đấy nhưng ra kia tắc luôn cũng chả có gì lạ.

Mình:

- Vâng ạ.

Rồi bác lại tiếp:

- Cháu phải nghĩ trên đời này không gì là tuyệt đối hay chuẩn mực cả. Ngay cả quốc tế cũng vậy nói chi Việt Nam. Mọi thứ đều bị đảo lộn rồi. Từ đời sống đến con người. Chả biết đâu mà lần.

Mình nghĩ ra câu chuyện “30 chưa phải là Tết” của cuộc thi hoa hậu hoàn

vũ thế giới, liền góp vui với bác:

- Đúng rồi bác ạ, ngay cả cuộc thi tầm cỡ quốc tế, chuyện không thể xảy ra vẫn còn xảy ra mà bác nhờ. Phút trước mình đội vương miện, phút sau đã của kẻ khác.

Bác cười sảng khoái:

- Đúng rồi cháu. Thế nên sống là phải luôn ở trong thế chủ động. Ngay cả khi trời sập cũng phải cảm thấy rất bình thường. Như bác đây này. Đi làm cả ngày ngoài đường bỗng một ngày về nhà vợ chừa cái đơn ly hôn ra bảo: “Chúng ta ly hôn”. Bác cũng chẳng thấy có gì là sốc cả. Bởi cái gì xảy ra cũng có lý do của nó. Không cần phải xét nét là vì sao, thế nào cô lại làm thế. Tự mình phải hiểu: Có lẽ là đã đến lúc không ở với nhau được nữa thì người ta mới quyết định như vậy. Cho dù mới đêm qua thôi còn ngủ chung giường, nhưng đêm mai đã thành người xa lạ thì cũng chẳng có gì phải sụp đổ cả. Cuộc sống là thế. Bất kỳ điều gì cũng có thể xảy ra. Anh không thể bắt người ta thay đổi khi anh không đứng trên lập trường của người ta được. Lúc cần ra đi thì người ta sẽ chọn. Đây cũng là Sống.

Hay chuyện con cái cũng vậy. Ví như hôm nay con nó xin mình tiền với lý do gì đấy. Nhưng tối nó về nó bảo mình là bị rơi mất rồi. Mình cũng tin thôi. Mất là mất dù bất kỳ lý do gì, là dối hay thật thì cũng đã mất. Mình không thể thay đổi điều ấy được, thế nên khỏi phải mắng chửi làm gì. Và con nó cũng phải chịu trách nhiệm về điều ấy. Rằng: Bố mẹ đã cho thì con phải giữ. Không giữ được, mất là chuyện con phải chịu trách nhiệm với mình. Bất kỳ chuyện gì cũng không thể tự mình làm rồi để người khác phải bù đắp. Đây là nguyên tắc sống đấy cháu.

Ngay như các cháu cũng vậy, tuổi còn trẻ, mọi thứ cũng mới bắt đầu. Không gì là không thể xảy ra cả. Hôm nay sum vầy nhưng mai biết đâu mỗi người một ngả. Hôm nay mình rất xinh đẹp nhưng biết đâu ngày mai một chút trở trời thôi cũng thấy mình mệt mỏi rã rời. Sống là phải học những điều ấy. Để mọi thứ có đến hay đi cũng cảm thấy nhẹ nhàng.

Mình ngồi ngắm từng câu từng lời bác nói, cảm thấy lòng thanh thản.

- Bác nói hay quá bác ạ. Tự dưng cháu thấy trời hôm nay đẹp thế. Dù là có mưa bay.

Bác vỗ vào vô lăng cười:

- Đúng rồi, trời hôm nay rất đẹp. Rất hợp để làm mọi thứ. Hợp để bọn trẻ yêu nhau. Thậm chí là chia tay cũng rất hợp phải không?

Rồi bác cười hà hà.

- Cháu thấy đấy, bác từng này tuổi rồi vẫn ngày ngày chở khách đi về. Tối về làm ván cờ với ông hàng xóm. Mệt quá thì mở ti vi để đấy rồi ngủ. Thế thôi. Đơn giản. Vui hay buồn thì ta cũng phải sống. Vậy sao không chọn vui nhỉ.

Bác nói thăm quá. Cuộc sống là một hành trình. Mà hành trình không thể cứ có mình hoa bên đường. Sẽ còn có đá sỏi chênh vênh, có cả những chông gai rớm máu. Dù là gì ta vẫn cần phải ngẩng đầu bước tiếp cho trọn hành trình SỐNG.

26/2/2017.

KHÔNG CÒN THỜI GIAN ĐỂ BUỒN

Thảo Xù

#2

ĐÃ BAO LÂU RỒI VỢ CHỒNG KHÔNG ÔM NHAU NGỦ?

Sáng nay chồng mình đi làm muộn hơn mọi ngày. Lão vòng tay qua đầu mình rồi ôm trọn vợ vào lòng. Mình thức giấc cáu kỉnh:

- Đi làm thì đi đi, em đang ngủ làm tỉnh cả giấc.

Lão nhìn mình cười cười rồi vẫn ôm như thế, lão kể lể bằng cái giọng trầm trầm nghe tâm trạng lắm:

- Hồi xưa ấy, lúc đang yêu nhau, vợ hay nằm vào lòng anh, ôm anh như này ngủ này. Xong anh mà quên thả ra cái là vợ tỉnh giấc luôn, bắt ôm lại này.

Mình vẫn còn ngái ngủ:

- Rồi sao nữa, tự dưng chồng kể làm gì?

- Xong rồi năm đầu cưới nhau, vợ có bầu nên chỉ nằm quay lưng lại anh để anh ôm đằng sau cho vợ ngủ này.

Lão vừa nói, vừa đẩy mình quay lưng lại, rồi thực hiện luôn cái ôm ấy.

Mình bắt đầu tỉnh ngủ và để ý đến cảm xúc trong giọng điệu của chồng. Hình như anh có điều gì muốn nói.

- Xong rồi thế nào nữa chồng?

- Xong rồi năm tiếp theo là chồng như này này, thích cực.

Nói rồi lão kéo tay mình dang rộng ra, lão gối lên vai mình, dụi dụi cái đầu:

- Vợ hồi ấy hay ôm chồng ngủ như này này.

Mình im lặng, anh ấy nói tiếp:

- Rồi năm tiếp theo là như này này.

Lão gồi đầu mình lên tay lão, vài giây rồi đẩy mình ra nói:

- Tránh ra đi, anh mệt lắm, mỏi tay lắm, yên cho anh ngủ.

Lão mô tả lại từ hành động đến lời nói xong rồi quay sang nhìn mình cười:

- Đấy, anh bị xấu tính ý nhờ.

Mình thấy lặng trong lòng:

- Còn giờ thì sao chồng?

Chồng mình đẩy mình quay lưng lại, anh ấy cũng nằm quay lưng lại phía lưng mình, rồi nói:

- Đợt này vợ chồng mình như này này. Vợ thấy khó chịu không. Anh ôm vợ, vợ toàn đẩy anh ra, rồi vợ kêu: Có im cho em ngủ không. Xong rồi vợ nguẩy cái mông lại phía anh, anh thém vào nên anh cũng quay đít lại luôn...

Mình chẳng đợi lão nói hết, quay lại, rúc vào cánh tay lão:

- Đi làm muộn tí nhá, cho em ôm 10 phút...

Chồng mình cười âu yếm. Cảm giác yên bình đến lạ.

Tự dưng thấy lòng chông chênh. Có khi nào cuộc sống bộn bề cơm áo đã khiến ta vô tâm với những cảm xúc yêu thương đơn giản ấy.

Ta hay trầm trồ ngưỡng mộ những cái nắm tay trong phim, ghen tị những quan tâm nhau của người dưng... mà đâu biết những điều ấy tự mình có thể làm cho người mình yêu thương. Để rồi có lúc mất đi lại đổ lỗi cho đối phương bạc tình.

Tình cảm luôn phải và cần sự vun đắp, nuôi dưỡng từ những cảm xúc đơn giản nhất.

Đã bao lâu rồi hai người không cầm tay nhau? Đã bao lâu rồi không ôm nhau ngủ? Đã bao lâu rồi không nhìn sâu vào mắt nhau... những điều mà ngày ấy đã khiến chúng ta ở bên nhau?

Thế gian này cái quý nhất không phải là thứ không có được và đã mất đi,

mà là cái mình đang có ở hiện tại. Đừng để đến lúc nhạt phai mới biết mình từng hờ hững.

26/2/2017.

KHÔNG CÒN THỜI GIAN ĐỂ BUỒN

Thảo Xù

#3

LÒNG KIÊU HÃNH

Có một bạn từng tâm sự với tôi rằng: Bạn ấy luôn cảm thấy lạc lõng giữa những cuộc vui có nhiều người. Bạn ấy thấy mình không thể tiếp chuyện với người khác một cách tự nhiên. Luôn cảm thấy mình sẽ sai nếu muốn nói, muốn làm điều gì đó. Nhất là sau khi chia tay với bạn trai, bạn ấy gần như thu mình lại trong thế giới riêng, chẳng còn chút vui vẻ nào.

Tôi nói đấy là vì mỗi bản thân chúng ta không hiểu rằng: ta là một mảng màu của cuộc sống, đừng để nó tồn tại chỉ với hai màu trắng đen không rõ ràng. Đôi khi thất bại trong tình yêu cũng chính vì ta không tự tin nắm giữ, không tự tin thể hiện tình yêu!

Cá tính được hình thành từ những điều nhỏ nhất. Con gái càng nên bộc lộ. Ban đầu có lẽ sẽ có sự ngỡ ngàng, nhưng sau dần điều ấy là cần thiết để ta hòa nhập với những thứ rộn ràng, nhiều màu sắc xung quanh. Đây là lòng kiêu hãnh và sự tự tin.

Là con gái hãy luôn có lòng kiêu hãnh. Nghèo một chút cũng được, công việc, ngoại hình, tính cách... bình thường cũng được. Không xinh xắn cũng chẳng sao... Nhưng nhất định phải có lòng kiêu hãnh.

Cứ tự tin với đời ngay cả khi ta thất bại trong cách biểu lộ, trong tình yêu hay trong cuộc sống. Cuộc đời cho ta được phép thử, đừng tự cướp đi những thứ vốn thuộc về bản lĩnh của con gái! Người duy nhất không bao giờ phạm lỗi chính là người chưa bao giờ làm điều gì cả. Chúng ta được phép sai lầm, đừng sợ sai lầm, chỉ cần đừng mắc lại sai lầm đã từng vấp phải!

Lòng kiêu hãnh sẽ không cho phép ta trở nên tiều tụy, xơ xác. Lòng kiêu hãnh cũng không cho phép mình níu kéo thứ tình cảm đã chẳng còn là của mình.

Lòng kiêu hãnh cũng nhắc nhở ta nên làm những gì để mình được tôn trọng, được ngẩng cao đầu và thực sự cảm thấy bình an. Gặp gỡ là một cái duyên và đi qua cuộc đời nhau cũng là một sự sắp đặt của định mệnh. Nhiều lúc chỉ cần nghĩ lại ta đã từng gặp ai cũng có lý do để ta mỉm cười. Khi nhận ra nỗi buồn, nhận ra sự tan vỡ, điều đó thực sự tốt. Bởi nó giúp ta thăng bằng và biết chấp nhận với thực tại. Đừng đánh mất mình vì những chuyện đã kết thúc. Hãy chờ đợi và cố gắng để xứng đáng ở trạm hạnh phúc tiếp theo!

26/2/2017.

KHÔNG CÒN THỜI GIAN ĐỂ BUỒN

Thảo Xù

#4

DUYÊN TRONG LÒNG

Mình hay bị những cái duyên làm cho say đắm lắm. Như ông xã bây giờ: Lùn tẹt, răng đen lại còn viêm cánh ấy thế mà duyên ngất trời. Duyên lòi hết cả ra ngoài hững không kịp.

Xưa nay đàn ông có duyên luôn rất dễ dàng chiếm được thiện cảm của phụ nữ. Người đàn ông tốt chưa chắc đã duyên nhưng người đàn ông có duyên thì nhất định sẽ là người đàn ông tốt. Duyên trong cách giao tiếp, cách sống, cách suy nghĩ, cách yêu thương hay ngay cả cách từ chối. Ở họ, chúng ta khó có thể trách được gì ngay cả lúc ta không thể là người phụ nữ họ cần.

Có lần gặp lại người đàn ông ngày xưa mà mình từng “Tình trong như đã, mặt ngoài còn e” ấy. Lúc ấy mình còn trẻ, chưa biết đến sự có mặt của ông xã trên đời. Người ấy có nụ cười khoe lợi, vẻ mặt phờn phờn, chẳng đẹp trai nhưng được cái rất duyên, luôn khiến người đối diện cảm thấy vui vẻ. Người đó nói với mình lúc gặp lại sau gần 10 năm:

- Thật may vì ngày ấy anh đã không vượt qua cái cảm giác ban đầu. Thật may vì anh đã không thích em nhiều thêm. Vì nếu yêu và tiến xa hơn, có lẽ anh và em đã không thể hạnh phúc như hiện tại, bên hai con người khác.

Mình hỏi người ấy vì sao?

- Vì để em bên người khác mới biết mình không hợp nhau. Nếu thuộc về anh chắc có lẽ anh không đủ sức chịu đựng em. Và có lẽ mọi chuyện đã theo chiều hướng xấu.

Mình mỉm cười. Đã đến lúc ta nhìn lại những vấn vương thuở ban đầu,

những xót xa cay đắng ngày tiếp sau và những yêu thương ấm áp hiện tại để thấy đời luôn có duyên. Chẳng có nỗi buồn nào vô nghĩa, chẳng niềm đau nào phí hoài. Tất cả là một phần của tuổi trẻ. Nếu không có nó, ta đâu đủ dạn dĩ để sống tốt ở những ngày hôm nay. Mọi sự gặp gỡ, mọi sự có mặt của ai đó trong cuộc đời, dù vô tình hay cố tình để lại kí ức trong mỗi chúng ta đều có ý nghĩa.

Ở lại hay ra đi đều có lý do của nó. Vậy nên giờ phút này đây khi trái tim bạn đang đau đớn hay đang rạn vỡ, cũng hãy mỉm cười rằng: Đó là cuộc sống, là trải nghiệm. Mọi thứ đã qua đừng nên dằn vặt, tiếc nuối. Nếu cứ nghĩ giá như đừng bắt đầu để đừng kết thúc thì ta sẽ chẳng thể nào hiểu được ta đang sống hay chỉ là tồn tại.

Người này ra đi không có nghĩa ta vô duyên với hạnh phúc. Người kia không thuộc về ta có nghĩa ta sẽ thuộc về một miền yêu thương khác. Phải lòng nhau là tình cảm đẹp giữa cuộc đời, và điều ấy chỉ mang lại cho ta nụ cười khi ta biết mình là ai, ta chẳng ảo tưởng về bản thân và cũng không quá hy vọng về người khác. Hãy kiên cường dứt bỏ hình ảnh yếu đuối ngày hôm qua và xốc lại tinh thần, mạnh mẽ cho ngày mai.

Cứ sống tiếp tục, cứ men theo lối đã dẫn chúng ta tới vị trí hiện tại, cứ chôn những lời cay đắng vào trong lòng và mỉm cười. Và chắc chắn rằng, một ngày không xa chính ta sẽ biết ơn cái duyên không nợ giữa ta và người, biết ơn niềm đau ngày cũ, biết ơn ai đã không đủ niềm tin ở bên ta, biết ơn người đã rời bỏ ta.

Chúng ta rồi sẽ cùng nhau trưởng thành, trải đời bằng những con đường khác nhau. Chỉ có điều đừng bao giờ cố gắng lạc lối chung, rằng hãy nhìn lại và mỉm cười, tự nhắc mình thêm một chút nữa thôi, chúng ta rồi sẽ hạnh phúc.

28/2/2017.

KHÔNG CÒN THỜI GIAN ĐỂ BUỒN

Thảo Xù

#5

MỘT NGÀY TA CHÁN NHAU

Có một thời gian vợ chồng mình không thể cười với nhau sau những cuộc cãi vã được nữa dù trước đây chỉ to tiếng vài phút sau là đã cười nhảu nhở. Đến khoảng ấy lại là sự im lặng, im lặng đến ngộp thở. Chẳng ai có thể nói được với nhau lời tử tế. Tránh mặt nhau, ngay cả giấc ngủ cũng không muốn chạm. Chỉ cần nói với nhau một câu cũng đủ gây ra một cuộc khẩu chiến.

Mình nói rất nhiều lần rằng, với mình im lặng là chết. Và lúc ấy thì vợ chồng mình đang chết thật. Cứ thế kéo dài đến cả tháng trời, trong khi bình thường ngay cả khủng hoảng tồi tệ nhất cũng chỉ ngày thứ ba là vợ chồng lại ôm ai ngủ. Vậy mà suốt một tháng, chẳng ai có thể nhìn nhau một cách bình thường. Cảm giác như chỉ muốn biến mất khỏi cuộc đời nhau một cách sạch sẽ.

Và rồi một buổi tối, chồng mình ngồi gõ lạch cạch cả giờ đồng hồ, rồi in ra bản ĐƠN XIN LY HÔN đưa mình.

Chồng mình nói:

- Giải thoát cho nhau đi em. Anh sắp chịu không nổi rồi.

Chẳng thể hiểu được lý do vì sao, ngay cả bản thân mình cũng nghĩ đến điều ấy nhưng là đàn bà vẫn còn muốn giữ gia đình trọn vẹn cho con nên cứ sống như vậy đi.

Mình không ngạc nhiên, bình thản cầm bút ký: Tôi đồng ý!

Chồng mình im lặng cầm lá đơn cho vào cặp.

Trong lá đơn nói rõ sẽ chia đôi con cho nhau. Mỗi người nuôi một đứa.

Cả đêm hôm ấy, vợ chồng mình không ngủ. Mắt mình ráo hoảnh, chẳng thể nghỉ được gì cho ngày mai. Còn chồng mình - anh ấy khóc nấc lên từng tiếng.

Lần đầu tiên mình nhìn thấy những giọt nước mắt chua chát của anh ấy. Đường như cố gắng kìm lại nhưng không được, anh bật dậy lao vào nhà tắm, không nhớ là ở trong ấy bao lâu, chỉ biết lúc đi ra mắt đã đỏ ngầu. Mình hỏi:

- Sao anh lại khóc, đây chẳng phải là ý của anh sao. Sao còn đau khổ chứ. Em đồng ý giải thoát theo ý anh, anh còn muốn gì.

Chồng mình nhìn lên ánh mắt vật vờ:

- Anh thương con, rồi hai đứa sẽ mỗi đứa một phương, không được ở cạnh nhau nữa. Anh sẽ rất nhớ con.

Rồi anh ấy ôm ghì lấy Bột, cố nén tiếng nấc.

Mình đứng bật dậy, cố không để khóc theo. Khi cuộc sống đã đến mức chẳng thể dung hòa được nữa, ra đi là điều cần thiết. Chẳng phải vì ai, chẳng vì ai phản bội ai, chỉ vì chúng ta đã không thể vượt qua những áp lực cuộc sống. Mình cũng đã từng nói với anh ấy: Con người mình buông bỏ hay nắm giữ đều rất quyết liệt. Anh ấy hiểu điều ấy.

Và chồng mình khóa Facebook, ai tình ý có thể thấy, một thời gian mình viết gì cũng không tag anh ấy vào nữa. Bọn mình ly thân, mỗi đứa một phòng. Mình nhắn cho chồng mình:

- Anh đừng bỏ Facebook, em muốn nhìn thấy con, anh siêng up ảnh con nhé, hàng tuần sẽ cho hai anh em gặp nhau một lần. Xin lỗi vì chúng ta đã không thể giữ được tình yêu này.

Lúc này mình khóc.

Ngày hôm sau ấy, chồng mình đi làm nhắn tin về rằng:

- Anh đi làm và đã nộp đơn lên tòa án. Họ hẹn 15 ngày nữa gặp nhau trên tòa để giải quyết. Thời gian ấy chúng ta tạm thời ly thân, sau đấy anh sẽ thuê nhà giúp cho em và con.

Mình nhắn lại lạnh lùng:

- Không cần đâu, em sẽ đi luôn, em tự lo được.

Hôm ấy trở trời con lại ốm, mình thu xếp đồ rồi nói với mẹ chồng là đưa cháu đi Hà Nội khám bệnh. Chuyện sau này êm xuôi sẽ nói sau.

Chồng mình chuyển tiền vào tài khoản riêng của mình, rồi nhắn:

- Anh sẽ gửi thêm sau.

- Ok anh, em và con đi bây giờ.

Chồng mình im lặng.

Mọi thứ đã hoàn tất cho một cuộc chia ly. Chẳng cần lý do gì cả, chỉ là không thể ở bên nhau được nữa. Mình gọi taxi, ôm con vào lòng, vô thức, cứ đi đã rồi tính. Nửa đường thì con lên cơn sốt, rồi nôn trớ trong xe, mặt tái đi. Ngoài trời giữa những ngày rét đậm. Mình hối lái xe chạy nhanh về bệnh viện Nhi trung ương.

Trời bắt đầu tối thì có mưa, bế con chạy vào viện, mưa và gió tấp vào mặt lạnh buốt, cố ôm lấy con mà lòng cay đắng. Tại sao mọi thứ lại trở nên như thế, tình cảm sáu năm qua, những khó khăn đã từng, những yêu thương ngọt ngào đã qua giờ chỉ cần ngoảnh mặt đi là hết sao?

Một mình tay ôm con sốt, tay làm thủ tục. Con khóc, bác sĩ hỏi người nhà đâu, đưa người nhà bế con. Lúc ấy trong đầu nhớ về những ngày hai vợ chồng đưa con đi khám. Đứa bế con đưa chạy lăng xăng lo việc. Con khóc đứa bế đưa đỡ, động viên nhau. Quay sang bên cạnh, mọi người đều đủ bố mẹ bên cạnh con. Mình ứa nước mắt. Hình như chúng ta đã sai ở đâu đấy. Hình như chúng ta đang làm khổ nhau và con vì cái ích kỷ của bản thân. Tay xách nách mang, vừa ôm cho con ti vừa chạy, nước mắt lã chã. Cái hình ảnh lúc ấy chắc chẳng thể nào quên. Con bị viêm phế quản, bác sĩ cho thuốc rồi về. Mò vào túi lấy điện thoại, hơn 20 cuộc gọi nhỡ và 5 tin nhắn của chồng mình. Đồng hồ đã gần 10 giờ đêm.

Anh ấy nhắn:

“Em nghe máy đi.”

“Em và con đang ở đâu?”

“Anh sai rồi, em cũng sai rồi.”

“Em về đi.”

“Em ở đâu, anh đi đón.”

Mình không tìm được nữa, khóc nức nở ở hành lang bệnh viện. Gọi lại cho chồng mình:

- Em đang trong viện Nhi, con ốm. Khám xong rồi, giờ em mới cầm điện thoại.

- Em bắt xe cho con về nhà luôn nhé, về thấy tủ quần áo của em trống không, chẳng thấy em ngồi ở giường như mọi ngày, anh thấy sợ quá. Anh gọi mãi mà em không nghe. Anh lại càng lo, cứ nghĩ đại.

...

- Về đi, mai anh đi rút lại đơn.

Mình hiểu tâm trạng của chồng mình, có lẽ cũng như mình lúc này.

Mình tắt máy, lòng bứt nặng, sau tất cả, mình cần về. Tình yêu vẫn ở đấy, chỉ là chúng ta mãi lo quá nhiều thứ mà trót hết kiên nhẫn cho một mối quan hệ. Cơm áo gạo tiền khiến chúng ta quên đi mất vẫn còn tình yêu cần gìn giữ.

Về đến nhà hơn 12 giờ đêm. Cả nhà đã ngủ, còn chồng mình ngồi đấy, đón lấy con rồi bảo:

- Em qua quán ăn bát cháo đi cho ấm (quán cháo ngay sát nhà).

Mình làm theo vì bụng lúc này đã rỗng tuếch. Xong xuôi vào phòng, đặt con xuống giường, hai vợ chồng nhìn nhau hồi lâu, mình bật khóc, chồng mình ôm lấy mình rồi nói:

- Thôi, không sao đâu. Vợ ngủ đi không mệt rồi. Ổn rồi, ổn rồi...

Sau một tháng im lặng là cái ôm ổn rồi của chồng!

Thế đấy, có những quãng thời gian chẳng cần người thứ ba thì cuộc sống vợ chồng cũng trở nên bế tắc đến mức muốn tổng khứ ra khỏi cuộc đời nhau bằng lá đơn Ly Hôn như vậy.

Cuộc hôn nhân nào dù có tốt đẹp đến mấy cũng phải có đến trăm lần người trong cuộc muốn ly hôn, cũng phải đến vài chục lần muốn “giết chết” đối phương. Vì chúng ta ai cũng có khuyết điểm. Sống chung một nhà là đã

lột trần nhau toàn diện từ thể xác đến tính cách, nhiều khi có cảm giác hối hận vô cùng vì lấy nhau. Mình chắc các bạn cũng có cảm giác vậy ở một giai đoạn nào đấy. Thẳng được cái khoảng thời gian BỘC LỘ này thì chúng ta sẽ THẤU HIỂU và sẽ là HẠNH PHÚC. Nếu không sẽ vĩnh viễn mất nhau ở tuổi trẻ, đánh mất tất cả những năm tháng đã yêu thương và cần có nhau đến mức nào!

Cái gì trong cuộc đời cũng có giá của nó. Giá của cái nắm tay lúc về già là bao nhiêu giông bão của tuổi trẻ. Hy vọng mỗi chúng ta khi muốn chấm dứt hãy nghĩ về những lý do khiến chúng ta bắt đầu! Nghĩ về những phút giây hạnh phúc bên nhau!

Giờ thì ôm người đàn ông bên cạnh ngủ đi thôi.

4/3/2017.

KHÔNG CÒN THỜI GIAN ĐỂ BUỒN

Thảo Xù

#6

KÍ ỨC - MỘT KHOẢNG TRỜI XƯA

Tôi có một người bạn khác giới thuở còn mặc quần thụng dít đến trường. Nhà gần nhau, học chung một lớp. Nó làm lớp trưởng còn tôi làm lớp phó văn nghệ. Các bạn hay ghép đôi theo bài đồng dao:

Anh đội trưởng lấy chị quản ca

Một hai ba ra bờ rào

Ngắt bông hoa về đám cưới...

Tôi vẫn nhớ cái cảm giác e thẹn của tuổi học trò lúc ấy. Những buổi học thêm, những giờ ngoại khóa, những cuộc thi học sinh giỏi chúng tôi đều cùng nhau có mặt.

Cô giáo vẫn thường gọi hai đứa là đôi bạn cùng tiến đẹp nhất. Là tấm gương được nêu mỗi sáng thứ Hai chào cờ cho các bạn.

Rồi cặp hai bạn ấy theo gia đình chuyển đi nơi khác. Ngày chia tay tôi không có mặt vì không được biết trước ngày bạn đi. Lúc về, căn nhà bạn vắng ngắt, không một lời từ biệt. Tôi khóc. Nước mắt chia ly đầu tiên của tuổi học trò.

Suốt những ngày tháng sau ấy, nỗi nhớ bạn, sự vấn vương lẫn tiếc nuối vì không thể liên lạc. Những năm 90 chúng tôi chưa có điện thoại hay Internet. Lại nhút nhát không dám hỏi người thân bạn ấy địa chỉ. Mọi cảm xúc chôn giấu trong lòng. Vẫn mong một ngày bạn quay trở lại thăm quê hương sẽ được gặp nhau.

Sáu năm sau, bạn về. Hai đứa đã lớn. Kí ức năm nào dường như cũng đã phai dần theo thời gian. Gặp nhau chẳng còn sự nhiệt tình của tuổi làm anh đội trưởng và chị quản ca. Mình đã mong đó là một cuộc gặp của những người bạn thân sau nhiều năm xa cách. Nhưng bạn thì không thể. Chỉ vền vện một câu:

- Thảo cao vậy.

Rồi bỏ lơ những cảm xúc ngọt ngào đang ùa về trong lòng người bạn gái thuở bé!

Mười sáu - cái tuổi đã đủ nhen nhóm trong lòng ta những cảm xúc hụt hẫng và hy vọng. Mình vẫn còn nhớ cái lặng lẽ khi đi sau cả nhóm lúc họp mặt khi bạn về, mình hụt hẫng!

Rồi sáu năm nữa gặp lại bạn trên mạng xã hội, mới chỉ nói với nhau vài câu rồi hôm sau mình thấy hiện thông báo: Tài khoản bạn tìm không thể hiển thị. Mình bị block mà mãi mãi không muốn hỏi lý do!

Tự nghĩ một điều rằng, có những kí ức chỉ đẹp trong lòng một người. Chúng ta ở đây, nhưng tình bạn thì không.

Khi người ta lạnh lùng với sự xuất hiện của mình, thì có nghĩa là trong họ mọi thứ về mình đã không còn cảm xúc nữa rồi...

4/3/2017.

KHÔNG CÒN THỜI GIAN ĐỂ BUỒN

Thảo Xù

#7

HOÀ BÌNH TRONG GIA ĐÌNH

Hôm nọ, tập trung ở nhà mình, mấy ông giao lưu vài chén với nhau xong ngồi chém gió. Thấy mình có khách vào mua thuốc, đứng tư vấn khách chút quay lại có anh bạn trâu:

- Bà chủ nhiều việc nhỉ, hết lẩn chỗ này lại ra chỗ kia. Thế thì tiền để đâu cho hết.

Mình cười trừ:

- Ôi anh ơi, có đồng ra đồng vào thôi ạ. Chị nhà anh công tác ở đâu anh?

Ông ấy trả lời:

- Vợ anh chẳng làm gì cả, chỉ ở nhà trông con nội trợ thôi. Có làm gì đâu.

Mình tròn xoe mắt, nửa đùa nửa thật:

- Trông con, làm việc nhà mà anh bảo chẳng làm gì á (cười). Còn mệt hơn người đi làm cả ngày ấy anh ạ. Nhà em kìa, cả bà nội, cả chị giúp việc mà còn loạn hết cả nhà lên ấy.

Anh ngồi cạnh thêm vào câu chuyện:

- Đàn bà ở nhà thì chỉ có từng ấy việc chứ có gì mà kêu.

Mình nổi cơn ngứa mồm lại phải ngồi cãi nhau với mấy lão:

- Đây em kể cho anh nghe nhé: Dậy sớm nấu ăn sáng cho cả nhà, cho con ăn, đưa con đi học. Về nhà dọn dẹp nhà cửa, giặt cả chậu quần áo to đùng. Xong rồi chợ búa, nấu cơm. Chưa kể con nhỏ thì ăn ngủ ị đái, cứt lộn lên đầu

còn không có thời gian mà thay ấy chứ. Chưa kể trăm thứ không tên. Một lần chứ đâu phải có mỗi việc như bọn anh lên cơ quan.

Thế là mấy ông hòa nhau vào nói:

- Có mấy thứ việc ấy mà cũng kêu ca thì làm được gì nữa. Không phải nói chứ phải anh làm loáng cái xong.

Nghe khó chịu quá, mình lại cong cớn lên:

- Ồi thôi đi anh ơi, giống hệt giọng chồng em hồi trước. Kìa kìa anh hỏi xem, hôm nọ ở nhà em để cho xoay một lúc nằm thở hì hục ra ấy. Cứ bày đặt, giờ thì thối rồi. Này em nói nhé, em ghét mấy ông cứ ra đường là nói vợ không làm gì này nọ lắm nhé.

- Ở thế ý cô là cô ghét anh à?

Mình cười:

- Anh á? Em đang chuẩn bị ghét đây.

Xong quay sang chồng mình bảo:

- Này, chồng đi chơi nhà người ta có nói vợ giống thế này không thế?

Chồng mình cười, xua tay bảo lão kia:

- Thôi mày ơi, đừng đôi co với vợ tao làm gì. Kiểu gì mày cũng thua thôi. Mà tí mày về tao lại phải chịu trận, mệt lắm.

Xong mấy lão cười khà khà như trêu tức mình ấy. Đến là ghét.

Tính mình là thế, cứ nghe các ông ấy nói gì đụng chạm đến đàn bà là phải gân cái cổ lên để đối chất. Xong rồi lúc có hai vợ chồng thì lôi chồng ra đe nẹt:

- Này em nói chồng biết nhé, chồng ra ngoài muốn làm gì thì làm, nhưng cấm được nói cái giọng kiêu khinh thường vợ nghe chưa. Oai cái gì mấy cái kiểu ấy. Trong lòng dù yêu thương không hết nhưng mồm nói ra thế thì tất cả bằng không. Chưa kể người ta chả nghĩ được nhiều lại bảo con vợ chắc không ra gì nên chồng nó mới nói thế. Nghe chưa. Em là em chúa ghét mấy ông ăn tục nói phét còn ngồi chê vợ lắm ấy. Em mà nghe được ai kể chồng nói xấu em, em xử đẹp luôn ấy. Đừng có vớ vẩn.

Lão cứ nằm im nghe.

Thật ra thì đàn ông Việt luôn có cái tư tưởng “việc nhà là việc của đàn bà” - dù cô có đi làm hay cô chỉ ở nhà thì con cái, nội trợ, dọn dẹp vẫn chỉ là chuyện của cô. Chúng tôi chỉ lo việc kiếm tiền, chúng tôi là trụ cột gia đình - tan làm chúng tôi có quyền thanh thoi, bảnh choẹ chém gió bàn chuyện hòa bình thế giới. Đây là nét “văn hoá” bao đời mà ai cũng thấy ở mọi thế hệ. Miễn phải bàn thêm làm gì. Cái mình cần nói là ý kiến của chúng ta trong chuyện này. Phụ nữ phải và nên nói chuyện với chồng.

Mình vẫn luôn giữ công bằng trong cuộc sống gia đình dù cho có xảy ra mâu thuẫn thì cũng phải nói.

Chồng hay vợ thì cũng cố gắng vun vén cho gia đình, đều có trách nhiệm và nghĩa vụ như nhau. Thế nên về nhà mình vẫn luôn nói với chồng:

- Anh giúp em việc này việc kia. Đi làm về tranh thủ tắm rửa nghỉ ngơi một lúc thôi rồi trông con giúp em. Ở nhà em đã làm những việc như này như này (kể ra). Đến giờ còn những việc này chưa xong. Anh làm cùng em hoặc trông con giúp em. Anh em bạn bè để sau đi.

Việc nấu ăn, đàn ông còn làm tốt hơn phụ nữ chúng mình ấy, chỉ là họ cứ tự rước cái tư tưởng dở hơi “đàn ông vào bếp là mất thể diện” vào đầu nên cứ trút hết lên vợ. Đâu biết họ có thể làm không khí gia đình thêm ấm cúng và vui vẻ hơn nhờ một bữa ăn họ tự tay làm.

Thậm chí tình cảm vợ chồng còn đi lên. Như vợ chồng mình ấy, mỗi lần chồng chịu khó vào bếp làm vài món ngon ngon, là không khí hôm ấy vui vẻ hơn bình thường.

Mình hay nói với chồng:

- Chồng nghỉ một lát đi xong vào nấu món này nhé. Vợ làm không ngon lại hỏng mất. Chỉ chồng mới nấu được món này thôi.

Và mình nghĩ chẳng ông chồng nào thương vợ thương con mà không làm cả.

Chứ mấy ông mà nghe xong làm câu:

- Có chuyện nấu đồ vào mồm mà cũng không làm được thì làm được cái

trò trống gì nữa. Người ta đi làm về đang mệt đứt hơi đây.

Thì xác định gia đình luôn sống trong cảnh ngọt ngào là do các anh nhé.

Đã là gia đình đừng ki bo hay tiết kiệm sự chia sẻ và động viên nhau.

Các anh muốn vợ trẻ đẹp thì phụ giúp chị em một chút. Khi chị em xấu đi, các anh lại có cơ chê bai rồi ngoại tình, cho rằng các cô trẻ chân dài, dáng thon biết chiều chuộng hơn cô vợ già. Mà đâu biết chính các anh đã từng bước từng bước dồn người phụ nữ từng tươi đẹp mà các anh ngày đêm chinh phục trở nên như vậy.

Tình yêu và sự chia sẻ của người chồng làm người phụ nữ đẹp hơn đấy.

Nên các anh muốn vợ mình luôn rực rỡ, luôn hãnh diện về mình thì tan làm về nhà ôm vợ rồi nói:

- Em ơi anh về rồi, em mệt không? Cần giúp gì không? Anh thay đồ tắm rửa cái rồi anh làm cùng nhé!

Dễ lắm, các anh thử xem. Chuyện hoà bình thế giới cứ kệ đi. Lo cái hoà bình trong gia đình mình đã.

17/3/2017

KHÔNG CÒN THỜI GIAN ĐỂ BUỒN

Thảo Xù

#8

CHUYỆN TRONG VIỆN VÀ NỖI ĐAU NGƯỜI ĐÀN BÀ LẤY NHẦM CHỒNG

Một hôm con sốt cao vì mọc răng kèm theo tướt tát rồi ho - có lúc sốt trên 40 độ. Vợ chồng lục đục nửa đêm đưa con vào viện. Chồng lo xong thủ tục, ở với mẹ con lúc rồi về với đứa lớn ở nhà.

Nằm cùng phòng mình, là cảnh...

Chị ấy sinh năm 82, lấy chồng muộn, bé đầu giờ mới được 10 tháng tuổi - bị đi ngoài suốt nửa tháng qua - ở nhà mãi không khỏi nên mới vào viện. Chị ấy đang ngồi vừa ôm con vừa gọi điện thoại cho bạn, khóc nức nở.

Lúc chiều anh chồng (sinh năm 79) vào thăm con. Chưa đặt mông xuống, chưa hỏi thăm xem con thế nào, đã oang oang chửi vợ:

- Làm cái đ** gì mà phải vào viện cho khổ người - nó đi ỉa chứ có sốt ho gì đâu mà phải vào cho tốn tiền. Đang làm cũng gọi điện âm ỉ lên - bực cả mình. Con nhà thằng Tiến nó đi ỉa cả tháng trời rồi mà nhà nó để ở nhà có làm sao đâu. Trẻ con nó đi ỉa là chuyện bình thường. Ai bảo cứ cho nó tắm cho lấm vào - sạch sẽ cho lấm vào - nó nhiễm lạnh nó mới bị đi ỉa ???!!! (giờ mới nghe thấy điều này)

Chị vợ liếc nhìn mình vì ngại. Mình cầm điện thoại giả vờ không để ý.

Anh chồng lại vùng vằng thêm:

- Đi về, không chết được đâu mà lo. Ở đây không ai vào trông được cả. Người ta còn phải đi làm.

Giờ chị vợ mới ngẩng đầu lên nói nhưng giọng lí nhí, không chút cự cãi gì:

- Anh thế nào vậy, anh không vào được thì có bà nội, em gọi mẹ rồi, mẹ đang vào. Con nó đi cả nửa tháng sứt cả cân rồi mà anh bảo không sao. Phải vào viện khám xét xem lỗ còn bị dịch gì thì sao chứ. Làm thì làm cả đời chứ ngày một ngày hai đâu mà vừa vào anh đã làm ầm lên như vậy rồi.

Anh chồng đổi giọng cao hơn xưng mày tao:

- Thế mày về mà đi làm hộ tao nhé. Đã không làm được gì còn suốt ngày sinh chuyện. Vào đây vừa tốn tiền vừa chả được cái tích sự gì.

Chị vợ cúi xuống xúc xắc cái đồ chơi cho con rồi lại phân trần:

- Làm thì em cũng phải đợi con nó cứng cáp em mới đi làm lại được. Giờ con nó mới là quan trọng. Anh nói vậy mà nghe được à. Có ai muốn phải vào viện đâu chứ. Trăm cái mệt mỏi trong này. Nhưng anh nhìn con đi...

- Nó làm sao, tao chả thấy nó làm sao cả. Con người ta đi ngoài cả tháng vẫn ở nhà kia kìa.

Thế là mình muốn phi cho THĂNG chồng này cái dép vào mặt lắm ấy. Nhưng người đừng nên đành im nghe.

Vừa lúc ấy thì ông bà nội nhà họ vào. Ông lại gần ghế chỗ mình ngồi, bà thì lại bế cháu hỏi han. Xong lão kia lại làm một tràng:

- Mà cần gì phải hai người ở đây. Mình nó cũng trông được chứ làm sao.

Chị vợ lại líu nhú:

- Đêm con nó đi ngoài có người còn phụ em rửa cho con, nó đi như tháo cống ấy anh có thấy đâu mà anh biết.

- Biết cái gì, mặc bím vào cho nó. Ía thì thay ra có làm sao. Bà còn về làm ở nhà. Nhà cửa ai trông mà kéo nhau hết vào đây.

Lúc này bà mẹ mới nói:

- Thôi mày về đi, mày đừng có nói những câu khó nghe như thế. Việc nhà tao không khiến mày làm. Tao ở đây trông cháu tao. Nó đỡ thì tao về.

Ông bố ngồi cạnh mình, ngại cái cảnh cả nhà đôi co nhau trước mặt người

lạ nên quay sang nói với mình:

- Cháu thông cảm nhé. To tiếng vậy bé nhà cháu có ngủ được không?

Mình đỡ lời:

- Không sao đâu bác ơi. Nhà có trẻ con ốm là cứ loạn hết cả lên vậy đấy. Nhà cháu cũng thế mà.

Xong ông đứng lên kéo thẳng con ra còn bà ở lại.

Lúc sao bà đi ra ngoài mua ít đồ, chị vợ trong phòng mới gọi điện cho bạn kể lể, có đoạn rằng:

- Mấy hôm nay tao không được ngủ tí nào, lại bị đau bụng, gọi anh ấy dậy đỡ con, anh ấy cũng không dậy. Gọi nhiều thì bỏ ra ngoài ngủ. Cho con đi viện thì chửi lên chửi xuống. Tao chán quá. Đang đi làm tự dưng thất nghiệp, ở nhà với con để chịu nhục mày ạ... Ừ, tao cũng đợi cún nó đỡ, rồi gửi bà ngoại đi làm lại, chứ thế này tao không chịu nổi. Nhục lắm.

Chị ấy cứ vừa nói vừa khóc.

Đợi lúc chị ấy nguôi mình hỏi chuyện qua qua rồi bảo:

- Chị nên nói chuyện với chồng, chuyện con cái ốm là bất khả kháng, vợ chồng phải chia sẻ nhau chị ạ.

Chị ấy kể:

- Chán lắm em, chị mà nói trái ý là ông ấy đánh chị, ở chỗ này mà nói gì rồi đánh nhau ở đây mất mặt lắm.

- Chồng chị làm gì chị?

- Anh ấy làm cơ khí em ạ. Chị làm kế toán nhưng từ đợt sinh con, con ốm yếu nên chị xin nghỉ làm luôn. Giờ đợi con khoẻ rồi xin đi làm lại. Chứ ở như thế này chị nhục quá. Em nghe hết rồi đấy. Anh ấy tiếc cả tiền đi viện của con.

Nói xong rồi lại chảy nước mắt...

Lúc sau có bác sĩ đến báo con gái nhà chị ấy bị virus Zota nên bảo mình chuyển phòng khác tránh bị lây chéo.

Mình bảo chị ấy báo cho chồng nghe đi. Zota đấy, cứ để con ở nhà thêm đi rồi con sẽ thế nào.

Rồi mình bế Bột chuyển phòng, qua bên này ngồi nghĩ thấy thương.

Lấy phải người chồng gần 40 tuổi rồi mà đầu óc nông cạn và ích kỉ như vậy thà rằng cứ ế một đời.

Chi li tiền bạc với vợ con đã là không đáng mặt, đây lại lúc con ốm thì thực sự là thứ đàn ông BỎ ĐI - Một thằng chồng khốn đóng thêm vai người Bố tồi.

Lấy vợ rồi dẫn vật chuyện vợ chưa làm ra tiền VÌ CON NHỎ ỐM YẾU là suy nghĩ của thằng đàn ông THẤT BẠI cả về tư cách, trách nhiệm và tình yêu.

Xem thường chuyện con ốm, thiếu hiểu biết về sức khoẻ của con là tư tưởng của những kẻ làm bố ngu ngốc.

Tất cả những điều này người đàn bà như mình phải cúi đầu nghe là vì sao? Vì mình nhìn sai người - vì mình đặt tình cảm nhầm chỗ - vì mình đâu biết lúc yêu và lúc về với nhau + trăm nỗi lo cơm áo gạo tiền - con người nó thay đổi nhanh đến thế. Và vì lý do rõ nhất là mình KHÔNG CÓ TIỀN.

Có tiền sẽ chủ động được chuyện mình cần làm cho con, cho bản thân khi biết người bên cạnh ĐÃ KHÔNG THỂ LÀ CHỖ DỰA cả về tinh thần.

Vậy nên dù lấy chồng muộn, ở cái tuổi băm nghĩ là đã chín lăm, mà trong tay người phụ nữ không có gì để làm điều kiện ĐỦ SỐNG cho bản thân thì trước sau gì chúng ta cũng sẽ khổ!

Chấp nhận, chịu đựng những giày vò về thể xác lẫn tinh thần là việc làm xuất sắc nhất mà chị em chúng ta vẫn làm.

Lực bất tòng tâm, ôm con nuốt ngược nước mắt vào trong là cảm giác khốn khổ nhất của người phụ nữ.

Than vãn cũng chỉ là cách bầu vịu chút thông cảm của người ngoài thôi, rồi cũng chẳng ai có thể giúp được mình cả.

Thế nên trước khi bước vào cuộc sống hôn nhân, phụ nữ nhất định phải biết kiếm đủ tiền cho bản thân và có thể nuôi được con nhé. Việc gì cũng

được, miễn là không trái với pháp luật, với đạo đức.

Tình cảm là điều không bền vững khi nó đứng trong hàng ngàn vạn biến động của cuộc sống. Hôn nhân chính là môi trường như thế. Nên hãy đảm bảo rằng, nếu có một ngày người đàn ông mình chọn đã là SAI, mình vẫn đủ tự tin bước ra khỏi cái vòng CHỊU ĐỰNG để lo được cho bản thân, lo được cho con thì hãy lấy chồng!!!

Giờ thì vứt những cuốn ngôn tình kiểu:

Cả thế giới cứ để anh lo, em chỉ cần yêu anh thôi.

Vứt đi nhé!

19/3/2017

KHÔNG CÒN THỜI GIAN ĐỂ BUỒN

Thảo Xù

#9

HÃY YÊU THƯƠNG VÀ THA THỨ TRƯỚC KHI QUÁ MUỘN

Cách đây đúng 10 năm mình có một người bạn thân, khác giới. Với nó thì mình là bạn thân, chuyện gì nó cũng chia sẻ và giúp đỡ. Còn mình thì đã thâm rung động trước tính cách và con người nó rồi. Nhưng nếu nói ra sẽ phá vỡ tình bạn vốn đang đẹp và chân thành như thế.

Nó có người yêu rồi lại chia tay. Đến mấy lần như thế, mình vẫn là người nghe nó tâm sự.

Nó đa tình nhưng lại yêu chân thành. Đến một ngày chuẩn bị nghỉ hè, không hiểu sao trong mình hụt hẫng vô cùng. Cảm giác như mình sắp mất một điều gì đấy quan trọng. Dù biết rồi vẫn sẽ gặp lại nhau, vẫn là bạn tốt của nhau. Thế rồi chẳng biết điều gì xui khiến, tâm trí mình lúc ấy đã nghĩ: Phải nói ra, nếu không sẽ chẳng còn cơ hội nào nữa.

Ngày ấy chưa có điện thoại như bây giờ, chuyện gì cũng chỉ có thể nói trực tiếp, hoặc viết thư tay. Và rồi buổi tối như mọi lần, nó rủ mình đi trà đá chém gió. Mình đã nói với nó rằng:

- Tao có chuyện này muốn nói với mày. Dù tao nghĩ nói xong rồi có lẽ bọn mình không thân thiết được như cũ nữa. Nhưng tao nghĩ là tao nên nói. Tao thích mày rồi hay sao ý. Ngày nào không gặp là nhớ. Mà tự dưng nghe mày kể chuyện người yêu mày tao lại thấy ghen nữa chứ.

Nghe đến đấy, nó cười ha ha như vừa nghe xong truyện tiểu lâm ấy. Nó bảo mình:

- Mày điên mẹ rồi. Thích cái quái gì mà thích. Cảm giác đấy. Thằng bạn

tao, mấy hôm không gặp tao cũng nhớ, nó đi với người yêu tao cũng thấy tị. Thế là tao cũng thích nó à. Hâm.

Mình cười theo nó, thấy may mắn rằng nó nghĩ mình điên. Chứ nó tin và thấy ngại vì điều ấy thì xem như đánh mất tình bạn. Còn bản thân mình thì nhẹ nhàng vô cùng. Dù sao cũng đã nói được với nó những điều tưởng là không nên nói như thế.

Chúng mình vẫn thân thiết như cũ. Mình vẫn đi bên những câu chuyện tình của nó.

Một ngày hè, mình đi làm giám thị trông thi cho một đợt tuyển sinh của trường. Hồi ấy trường hay cử sinh viên đi trông thi. Lúc rảnh ra quán net ngồi online, chat chit với nó. Hỏi nó:

- Mà ын không, yêu đương thế nào rồi?

Nó trả lời mình với cái giọng điệu hay cợt nhả rằng:

- Sắp chết rồi, mà chuẩn bị tiền lẻ mà đưa đám tao.

Thằng rồ, mình chửi nó một hơi.

- Phui phui cái mồm mà, nói ngu như chó ấy.

Nó cho cái mặt cười lẩn lóc rồi bảo mình nhất chết.

Ba ngày sau, khi kết thúc kì tuyển sinh, đáng lẽ mình sẽ về nhà luôn. Nhưng tự dưng nghĩ sao lại vào quán net ngồi đọc mail và chat yahoo một chút với bạn. Năm ấy mình chưa dùng điện thoại. Về nhà trong xóm cũng không có quán net.

Lúc bật yahoo lên thì nhận được tin nhắn của đứa bạn cùng chơi với cả mình và nó:

” Thằng A mất rồi, các bạn nhận được tin nhắn này thì gọi lại vào số này cho mình. Rồi đến nhà nó nhé.”

Tai mình ù đi còn mắt mình nhoè nhoẹt. Cố đọc đi đọc lại dòng tin xem có nhầm gì không. Cố xem lại cái nick yahoo ấy có phải spam không. Lúc xác định là thật, mình vội xin gọi nhờ cuộc điện thoại của chủ quán. Đầu dây bắt máy, nghe ồn ào xen lẫn cả tiếng khóc. Sự thật là như vậy. Nó đi thật rồi. Tai nạn bất ngờ, hay nó đã biết trước cuộc đời nó ngắn ngủi, câu bông đùa xui

xẻo kia thành sự thật. Chân tay mình run rẩy.

Mình báo cho một đứa bạn nữa rồi cùng nhau về nhà nó trong ngày hôm ấy.

Nó như đang ngủ...

Đưa nó ra đồng, nhìn mảnh đất nó nằm cao gồ dần lên. Người thân gào khóc, người yêu nó ngất lịm. Còn mình, mắt ráo hoảnh. Không khóc được, vẫn nghĩ là cơn ác mộng, tỉnh dậy rồi nó sẽ vẫn ở đấy. Vẫn sẽ đi cùng những mối tình của nó, vẫn sẽ nghe nó nói cười...

Nhưng lúc đứng trước tấm di ảnh của nó trên bàn thờ, thì không lãng tránh được nữa. Nợ đời nó đã trả xong chỉ trong 20 năm thôi. Nó đi thật rồi. Và lời thú thật của mình dành cho nó, đã thành lời tâm sự cuối cùng. Vậy là nó cũng đã kịp biết, nó tồn tại trong lòng mình như thế nào...

Bạn bè của nó và mình đều đang ở trong Facebook này. Nhắc lại để mọi người nhớ: Chúng ta đã có và mất một người bạn như thế.

Một năm sau đấy, em gái mình có bạn trai. Tình cảm tuổi mới lớn trong sáng và nhẹ nhàng. Bọn nó chỉ tỏ tình qua những dòng tin nhắn. Gặp nhau còn ngượng không dám ngồi gần. Thằng bé trắng trẻo và môi đỏ như con gái. Nhà mình ai cũng quý vì nó ngoan ngoãn, lễ phép. Rồi em gái mình đi học xa. Hai đứa ít gặp nhau hơn nên hay giận dỗi vô cớ. Một lần cãi nhau, thằng bé kể với mình:

- Chị ơi, Trang giận em, không nghe điện thoại của em nữa. Chị giúp em với.

Mình nghĩ hai đứa bọ xít, giận nhau vài ngày rồi lại đâu vào đấy thôi. Nên cũng trêu trêu nó.

Dịp ấy là Giáng sinh, thằng bé muốn mang bất ngờ cho bạn gái nên bắt xe ra Hà Nội, vừa thăm vừa làm hoà với người yêu. Mua một con gấu bông to lắm. Nhưng Trang vì hiểu lầm, lại tự ái cao nên vẫn giận dỗi không ra gặp. Thằng bé gọi cho mình nói:

- Trang cứng đầu lắm chị. Không chịu gặp em để em xin lỗi. Thôi em đành về vậy, ở đây em không quen ai.

Mình trách móc Trang nhưng chuyện bọn trẻ đành để chúng nó tự giải quyết với nhau.

Thằng bé quay về quê. Ngày hôm sau nữa, Trang gọi điện về cho mình. Nói trong tiếng gào khóc:

- Chị ơi, anh trai T vừa gọi cho em. T về nhà xong đi uống rượu với bạn, bị tai nạn, cả hai mất rồi chị ơi. Chị lên nhà T xem, có phải không chị. Anh ấy đang trên em phải không chị.

Rồi cứ thế nước nở...

Cả nhà mình như chết lặng. Mình vội gọi lên trên nhà thằng bé để hỏi. Anh trai nghe máy, giọng nghẹn lại:

- Em nó ra Hà Nội về, đi với bạn bị tai nạn xe máy, mất rồi em à.

Trang về trong ngày hôm ấy, hai chị em lên nhà thằng bé. Hậu sự đã xong, không được nhìn mặt nó lần cuối. Tấm di ảnh nó cười tươi trên bàn thờ, mình cũng đau đớn đến không thờ được. Trang khóc ngất đi. Nỗi day dứt kéo dài suốt thời gian sau đấy. Lúc nào nhắc đến cũng tự trách bản thân: Giá như em không trẻ con như thế, gặp nhau thì T đã không ra đi. Dù không đến được với nhau thì T vẫn sẽ đang sống, dù là bên cạnh ai...

Nỗi đau vật đau đớn ấy phải mất một thời gian rất dài mới có thể nguôi ngoai...

Đã nhiều năm trôi qua rồi, nhưng mỗi lần nghĩ lại, trong lòng thấy khắc khoải vô cùng. Cuộc đời ngắn ngủi. Nay còn nhìn thấy mặt nhau đấy nhưng ngày mai biết chuyện gì sẽ xảy ra giữa cuộc sống vô thường này. Trải qua rồi mới thấm cái cảm giác hụt hẫng ấy.

Đến bây giờ mình vẫn luôn sống trong cái suy nghĩ: Yêu thật nhiều và tha thứ cũng nhiều hơn. Mình rất sợ cái cảm giác: Nếu không làm, nếu không nói, nếu không bỏ qua, lỡ ngày mai xảy ra chuyện gì thì sao. Mình có còn cơ hội nữa không?

Cuộc sống rất ngắn ngủi, biết đâu một ngày nào đó bạn sẽ không còn cơ hội gặp lại những người thân yêu, và chúng ta sẽ tiếc nuối vì những điều chưa kịp nói.

Vậy nên hãy dành những lời yêu thương tự đáy lòng cho những người bạn trân trọng. Đừng ngại ngùng, đừng suy tính thiệt hơn hay được mất. Nhất là những người thân trong gia đình.

Hãy tha thứ cho nhau khi còn có thể. Đừng để cái tôi trở nên quá mạnh mẽ, rồi ân hận, nuối tiếc khi tất cả đã mãi mãi vụt khỏi tầm tay.

Hãy tận hưởng từng khoảnh khắc bằng sự tử tế và bình an, đừng sợ hãi hay hối tiếc.

Hãy sống vì những người bạn yêu thương và đừng bao giờ quên nói với họ rằng họ có ý nghĩa nhiều như thế nào với bạn. Ngay bây giờ hãy hiểu rằng bạn may mắn khi vẫn còn cơ hội đấy. Vì thế, hãy dừng lại một chút và suy nghĩ. Bất cứ điều gì bạn cần phải làm thì hãy làm ngay trong ngày hôm nay nhé

6/4/2017.

KHÔNG CÒN THỜI GIAN ĐỂ BUỒN

Thảo Xù

#10

BUÔNG ĐỂ HẠNH PHÚC HAY CỐ NÍU SỰ KHỔ ĐAU

Thi thoảng vợ chồng tôi hay nhắc về những người đã cũ của nhau. Những người từ lâu đã chẳng còn ảnh hưởng gì đến cuộc sống của chúng tôi. Chỉ nhắc lại để biết rằng, chúng tôi, mỗi người đều đã đi qua những trải nghiệm như thế để rồi mới gặp nhau! Tình sử của anh ấy thì tôi không đủ không gian cả thời gian để kể. Còn tôi, có lẽ câu chuyện sẽ giúp ích được rất nhiều bạn trong cái vòng luẩn quẩn của tình yêu và lối thoát.

Năm 19 tuổi, tôi phải lòng người đàn ông mà giờ đã trở thành quá khứ từ tám năm trước. Cũng như các bạn trẻ bây giờ, tình yêu khi ấy chớm nở và đầy nhiệt thành trong tim cô gái lần đầu biết yêu. Tôi đã yêu anh ta bằng tất cả sự si dại của tuổi mới lớn. Tôi từng thấy hãnh diện biết bao nhiêu trước bạn bè về người yêu của mình. Anh ta đẹp trai, cao ráo, trắng trẻo. Có thể gọi là hotboy của khoa Kinh tế một trường Đại học gần trường tôi. Sau những rung động đơn phương của thuở học trò thì đây cũng có thể gọi là tình đầu của tôi, đến từ hai phía. Tôi đã từng bỏ học để đạp xe hàng chục cây số chỉ để gặp anh ta 15 phút. Tôi đã từng ngồi vật vờ trước quán game hàng giờ đồng hồ chỉ để đợi anh ta chơi xong ván MU. Lúc anh ta giận dỗi bỏ về đòi chia tay, tôi đã từng chạy theo năn nỉ thậm chí khóc lóc đòi chết để níu kéo. Tôi đã làm tất cả những thứ mà sự kiêu hãnh bị đè bẹp đi bởi sự yếu đuối đến phát hèn của bản thân. Chỉ sau một năm yêu nhau, tôi đánh mất hoàn toàn bản thân mình mà thay vào đấy là một người con gái chỉ có sự tự ti, sợ hãi. Anh ta luôn bắt tôi phải thay đổi tính ương bướng và trẻ con của mình. Luôn chê bai sự gầy gò và kém sắc của tôi vì tôi hay ồm ồm. Tôi đã từng mệt mỏi đến không còn thiết điều gì nữa. Nhưng vì cái suy nghĩ rằng: Tôi không muốn làm lại từ đầu với

một người khác. Thế nên tôi cố giữ cái tình yêu đã quá khổ sở ấy trong suốt ba năm bằng sự ngu ngốc. Tôi còn nhớ tình cảm ấy chỉ vui vẻ đúng nghĩa ở thời gian đầu. Sau ấy chỉ toàn nước mắt. Tôi còn nhớ có lần anh ta nói muốn tạm dừng để xem lại tình cảm của nhau. Tôi cũng đồng ý và chờ đợi một tháng trời. Một tháng trời, tôi như người mất đi nửa linh hồn, cho đến ngày anh ta quay lại. Tôi đã nghĩ có lẽ anh ta nhận ra yêu tôi thật lòng, không thể sống thiếu tôi. Rồi mãi sau này khi chia tay rồi tôi mới biết: một tháng ấy anh ta có người khác, họ không kéo dài được với nhau, rồi vì những tin nhắn nhớ nhung của tôi mà anh ta quay lại. Thế nên tôi muốn nói với bạn trước một điều: đừng bao giờ tin vào cái gọi là dừng lại để xem xét tình cảm. Đây là sự trốn tránh một cách tàn nhẫn của kẻ không còn yêu bạn. Sự quay lại sau ấy nếu có bạn cũng đừng tin, đấy chỉ là một bài trong tập kịch bản của những kẻ đa tình mà thôi. Và bạn là chỗ thế chân người vừa ra đi! Dù vẫn có những cái là thật lòng nhưng bạn cũng hãy tỉnh táo! Tôi đã từng dứt khoát ra đi sau những mệt mỏi, nhưng rồi anh ta dùng cái hành động đòi lao ra trước xe tải nếu tôi không tin, khiến tôi tiếp tục ở lại. Và rồi lại tiếp tục những ngày tháng chỉ có cãi vã, trách móc và nước mắt. Tôi đã có những đêm thức trắng nhìn điện thoại báo gửi tin thành công để biết anh ta đã mở máy. Và tôi lại điên cuồng gọi điện chỉ để xin lỗi, khóc lóc và mong anh ta quay lại. Tôi đã từng là người con gái yếu đuối, nhu nhược và mù quáng đến như thế. Yêu một người không trân trọng tình cảm và con người mình, nó còn tệ hơn gấp ngàn lần sự cô đơn bạn ạ. Tôi đã thấm điều ấy, nhưng vẫn cố giữ cái gọi là tình yêu đầu tiên mong được là tình cuối. Tôi mất bạn bè, mất tất cả các mối quan hệ khác vì chỉ quan tâm một người duy nhất là anh ta. Ngay cả công việc yêu thích, tôi cũng bỏ ngang chỉ vì anh ta không thích. Tôi đã từng nghe sự đay nghiến chửi rủa của người thân anh ta vì họ nghĩ vì tôi mà anh ta chơi bời nợ nần, tôi chỉ biết khóc mà không biết rằng: Mình không đáng phải nhận những điều như thế.

Đã trăm lần tôi chạy trốn bản thân để cố tìm ra lối thoát cho tình cảm ấy. Tôi si mê tin vào lời thề hẹn những ngày đầu về một đám cưới sau khi tốt nghiệp. Tôi mù quáng nghĩ rằng: Chỉ cần tôi yêu chân thành, cố gắng sửa đổi bản thân thì người ta sẽ đáp lại như thế. Cho đến khi tôi tốt nghiệp xong, đi làm thêm một thời gian nữa cũng chẳng có một lời sửa soạn nào về một ngày gặp mặt. Rồi một lần, tôi bắt gặp tin nhắn mẹ anh ta nói sẽ từ mặt anh ta nếu

vẫn còn giữ liên lạc với tôi. Trong mắt mẹ anh ta, tôi là một đứa nhà quê, nghề nghiệp vớ vẩn, không ổn định, không môn đăng hộ đối với gia đình có địa vị ấy. Tôi hỏi anh ta sẽ làm gì sau đấy. Anh ta chỉ im lặng, không một lời nào đảm bảo rằng vì tình yêu sẽ bảo vệ tôi, điều mà tôi cũng đã từng bước nếm trải thời gian qua. Tôi trống rỗng đến mức không biết mình đang ở trạng thái nào. Tôi mất hết sự kiêu hãnh, lòng tin, tình yêu, sự nghiệp, tuổi trẻ với mối quan hệ đó. Rồi rút cuộc tôi cũng nhấc được chân mình lên mà bước đi khỏi nơi ấy. Ở vùng đất khác, tôi đã có những tháng ngày không thể tồi tệ hơn. Nhưng tôi bắt đầu quên tất cả những gì về con người ấy. Tôi không còn mong điện thoại của anh ta, ngay cả khi anh ta gọi điện cũng không nghe. Rồi tôi chủ động nói với anh ta rằng: Chia tay đi, quá đủ rồi. Và có lẽ vì quá đau mà người ta quên luôn rằng mình đã đau như thế nào và đau vì ai. Tôi quên anh ta rất nhanh sau đấy! Một lần có cô gái liên lạc với tôi qua Facebook. Nói rằng tôi có lẽ không biết cô ấy, nhưng cô ấy biết quá rõ về tôi. Quanh co mãi rồi cũng biết cô ấy là người yêu cũ của anh ta (tất nhiên là sau tôi), còn là người thứ bao nhiêu sau tôi thì không rõ. Cô ấy nói anh ta không thể quên được tôi sau những cuộc tình tiếp theo. Anh ta nói chẳng thể nào tìm được người con gái yêu anh ta như thế nữa. Và luôn so sánh tôi với người mới, rồi lại tự dần vặt. Tôi trở thành cái bóng đè nặng trong tất cả cuộc tình sau này. Đàn ông cứ để mất đi mới biết mình có gì. Nhưng hơn hết họ đánh mất đi cả cái bản lĩnh bảo vệ tình yêu của chính họ. Họ có thể yêu một người rất dễ dàng, nhưng lại quá khó để chỉ yêu một người. Tôi thấy nhột nhèo với những lời được nghe ấy. Bởi tôi biết đó chỉ là những lời biện minh tầm thường. Tôi xem đấy là sự thất bại của một kẻ không biết tôn trọng tình yêu và chính bản thân họ. Con gái có một đặc tính xấu đó là dù biết không thể tin tưởng nhưng vẫn cố chấp tin tưởng. Dù biết không nên tha thứ nhưng lại cố chấp cho rằng đối phương sẽ thay đổi. Bạn không biết rằng nếu người đàn ông yêu mình, chỉ cần nhìn người phụ nữ của mình khóc, họ sẽ tự thay đổi, chứ không phải nhìn người phụ nữ của mình khóc và cầu xin rồi hy vọng họ thay đổi.

Tôi đã hiểu được rằng, trước khi yêu người khác, đầu tiên hãy yêu lấy chính bản thân mình. Hãy tự tin với những điều mình đang có, nó đủ để mình tìm được tình yêu đích thực. Đừng cố gồng mình lên tạo cái vỏ bọc theo người khác, để rồi khi tình yêu chết đi, ta cũng chết nửa linh hồn. Sau này gặp được người đàn ông của tôi bây giờ, tôi đã chọn cách sống luôn là chính

mình. Bằng tất cả những gì tôi có: Sự bướng bỉnh, chút trẻ con, sự đơn giản đến quê mùa - những thứ mà trước kia tôi phải gồng mình lên che đậy. Cho đến lúc này, tôi có được hạnh phúc mà cũng khiến có người ghen tị, có người ngưỡng mộ! Và tôi đã có được tình yêu thực sự, không hề màu mè, không cần cố gắng thay đổi. Tình yêu làm mọi thứ đẹp dần lên mà chẳng cần bất kỳ sự thay đổi nào. Con người phải trải qua những đau đớn mới có thể trưởng thành đúng không? Thế nên đời người bất luận ở giai đoạn nào đều không thể chối bỏ những trải nghiệm khổ đau. Hãy mạnh dạn từ bỏ khi bản thân thấy mệt! Hạnh phúc thực sự còn ở phía trước!

Nếu người đầu tiên trở thành người cuối cùng thì đấy là điều tuyệt vời nhất rồi. Nhưng nếu không được như thế, phía trước vẫn là hành trình cùng bao nhiêu con đường đang chờ ta đến để yêu, để bảo vệ, để trân trọng ta!

8/4/2017.

KHÔNG CÒN THỜI GIAN ĐỂ BUỒN

Thảo Xù

#11

TẢN MẠN VỢ CHỒNG

1. Buổi tối, chồng qua giao lưu vài chén với hàng xóm, về đã nhảy chân sáo lại quần quần bên vợ, rồi đọc thơ:

- Vợ ơi, anh yêu em không hề nói phét

Tình anh dài một mét vẫn còn dư này.

Vợ tò mò hỏi:

- Còn dư để làm cái gì thế?

- Anh không biết, khi nào làm được cái gì thì anh báo.

- Đừng có dư rồi móc qua con khác là được rồi.

Cái mắt lão khi có men vào cứ lúng liếng trông dề quá. Ngừng lát lão lại đọc tiếp:

- Tình anh như bát bún riêu

Sáng ăn không hết để chiều nó thiu.

Xong rồi nũng nịu:

- Vợ, nó sắp thiu rồi, vợ làm gì nó đi.

Vợ cười gần chết với cách VÀO ĐỀ của chồng.

2. Chồng đi làm về cởi phăng bộ quần áo rồi ném lên giường. Lên giường nhá chứ không phải là cái chỗ để quần áo bẩn.

Lúc sau vợ vào thấy muối cứ vo ve quanh bộ quần áo. Biết ngay là nó vừa

được om cả ngày trong nắng vì chồng đi địa bàn rồi. Nhưng muốn mĩa cho phát chừa tính xấu:

- Chồng ơiiii, eo ôi xem này, quần áo cán bộ kiểu gì cởi ra cái ruồi muỗi bu kín vào. Kinh chết đi được.

Chồng ở ngoài đáp luôn:

- Ruồi muỗi nhà này giống em mà. Cứ thấy mùi anh là thế đấy. Có gì mà lạ.

Haizzz, vậy là cuối cùng mình là con muỗi.

3. Tối thấy thềm thịt bò, bảo chồng ra quán mua tạm đĩa nấu sẵn rồi. Chồng đi một hồi mang về cái hộp xộp. Vợ định mở ra ăn luôn nhưng chồng nói để lát ăn hãy mở cho nóng.

Dọn cơm, mở ra nguyên một hộp thịt lợn xào hành tây. KHÔNG MỘT CỌNG THỊT BÒ nào. Chơi ác như cú. Nhà hàng ngay gần nhà đấy. Vợ cáu bảo để vợ mang lên dẫn mặt nó. 100.000 mà lừa nguyên thịt lợn. Chồng ngăn bảo:

- Thôi nó lừa được chồng thì người khác lại lừa nhà nó thôi. Để mai chồng qua chửi nó trận: Nhà ông bà đúng là đồ giả nhân giả nghĩa.

Vợ buồn cười:

- Liên quan gì đến giả nhân giả nghĩa hả chồng?

- Ủr thế phải nói thế nào vợ.

- Chồng phải chửi nó là đồ lừa đảo, hàng xóm láng giềng mà cũng chơi bẩn như chó ấy. Chửi cay vào.

Chồng ngồi suy tư có vẻ hiểu ra.

4. Thi thoảng chồng lại véo má vợ nhìn đắm đuối rồi bảo:

- Vợ xinh thế mỗi tội hơi xấu.

Không hiểu xinh xong còn tội hơi xấu là cái quái gì.

Lúc lại mân mê tay vợ rồi khen:

- Vợ anh giỏi lắm, cố lên nhá. Xong khi nào có nhiều tiền vợ mua cho anh

con vợ hai nữa nhé.

Cứ đang lâng lâng lại tụt mẹ xuống hố phốt.

5. Câu nói mà vợ yêu nhất của chồng:

- Này vợ, chồng cứ nghĩ mãi, nếu không gặp vợ thì không biết giờ chồng đang ở xó nào, và gây thù chuốc oán với bao nhiêu phụ nữ rồi nữa nhờ.

Vợ biết vậy nên kiếp sau nhất định cũng phải tìm bằng được chồng, để cứu vớt những mảnh đời bất hạnh khác nhé!

6. Chồng đưa vợ về viện mắt khám lại. Loanh quanh một hồi vẫn thấy trong phốt. Vợ hỏi:

- Chồng ơi hình như mình lạc đường phải không?

Chồng vẫn nhìn thẳng từ tốn trả lời:

- Lạc sao được mà lạc...

Vợ gật gật, chồng vốn rất thông thạo đường Hà Nội mà. Nhưng sao vợ vẫn thấy có cái gì đấy sai sai. Chồng tiếp câu vừa nãy:

- ... mà chỉ là đi vòng vòng lại thấy quay lại chỗ cũ thôi. Vợ thấy chồng lái siêu không?

Ờ rất siêu, giờ vợ mới biết người sành đường nhất cũng có lúc chệch lái nhé!

7. Vào kiểm tra mắt xong xuôi, kết quả mắt vợ được 10/10, câu đầu tiên chồng hỏi vợ:

- Sau mười năm nhìn anh qua lớp đất chai, giờ có thể nhìn bằng mắt thật rồi, em thấy chồng em đẹp trai hơn nhiều không? Anh nghĩ em nên ngồi ngắm chồng em lại từ đầu đi.

Ờ đẹp, trong mắt em thì cái gì của anh chả đẹp. Nhìn qua cái gì nó cũng thế. Có những thứ trong tay em là báu vật đấy nhưng vào tay người khác biết đâu lại là của nợ. Nên anh cứ giữ tự tin với mình em thôi nhé.

8. Trên đường gặp cô bán ngô, chồng thò đầu ra gọi:

- Cô ơi cháu hai bắp ngô đã ngâm nước sôi nhé.

Phải là ngâm nước sôi chứ không phải là ngô luộc. Được cái cô bán ngô thông minh phết, nghe cái hiểu ngay. Lấy hai bắp chín cho vào túi mang ra cửa xe.

- Đây chú, ngâm cả nửa ngày rồi đấy.

Chồng hỏi:

- Bao nhiêu tiền hai bắp cô?

- 10 nghìn chú ơi.

Chồng nhăn mặt:

- Sao đắt thế cô, 12 nghìn nhé.

Cô bán ngô lắc đầu nguầy nguậy:

- Không không chú ơi, ngô vừa bẻ xong luộc luôn ngon lắm, chú đừng trả giá.

Nói xong kiểu như cô lại thông minh thêm lần nữa mới hiểu ra, nên lườm chồng phát:

- Tiên sư chú, trêu tôi nữa.

- Ở hay cái cô này, sao lôi tiên sư nhà cháu ra thế?

Vợ cười như điên trong xe.

9. Đi được đến đoạn đường đê, thấy chú lái xe ba gác đang khểnh chân ngồi đợi gì đấy. Chồng lại kéo kính xuống hếch hếch hàm lên gọi lớn:

- Về nghỉ thôi chú, thím đâu mà hôm nay ngồi một mình thế.

Làm như hàng xóm nhà mình không bằng ấy mà chú thím.

Chú ba gác ngẩng lên cười giây lát trả lời:

- Ờ... ờ cháu, thím hôm nay ở nhà.

Xong cái mặt chú nghệt ra kiểu vừa hoang mang vừa đang lắc não suy nghĩ xem thằng vừa rồi hỏi mình là cái thằng nào.

Mà chú có lắc đến sáng mai cũng không biết nó là thằng nào đâu chú.

Vợ cười muốn rách hết ruột. Đường xa mà thấy nhanh quá!

27/4/2017.

KHÔNG CÒN THỜI GIAN ĐỂ BUỒN

Thảo Xù

#12

TRÊN BÀN NHẬU

Hôm bữa mình theo chồng đi nhậu, ngồi cùng mâm với bạn của chồng, chỉ có mình là phụ nữ. Chén chú chén anh các vị chúc tụng hỏi thăm nhau ghê lắm.

- Dạo này mày thế nào? Công việc, vợ con ra làm sao. Nhất định phải uống với mày một chén bla bla.

Phong độ của mấy anh được thể hiện rõ nhất trên bàn rượu mà. Cái này thì rõ rồi nên thôi không nói đến nữa. Đại loại là tư cách phải gắn liền với việc uống được rượu hay không. Đừng dài dòng bên bàn nhậu, sẽ bị khếp tội là xem thường nhau ngay.

Có anh nhiệt mình mời chồng rồi thì phải mời vợ.

- Anh là anh phải uống với vợ chồng chú một chén.

Chồng mình được nâng cao sĩ diện vỗ vào vai vợ:

- Nào vợ, vợ tiếp chiêu cho anh ấy xem.

Lúc nào chứ cái lúc này là mình phải nhiệt tình ngay chứ để ổng cụt hứng là tối về kiểu gì cũng bị đuổi ra phòng khác.

Uh, cứ để mấy anh thể hiện đi. Mình ngồi hóng.

Một anh chưa vợ nói:

- Mấy chú có vợ mệt mỏi lắm. Mất hết anh em. Đây, thằng A bình thường nhiệt tình với anh em là thế. Lấy vợ vào vừa ngồi với anh em chưa nóng dít, vợ gọi cái là rối rít: Tao phải về đây vợ tao gọi rồi. Thế thì còn gì nữa. Mà con

vợ rất chi là này nọ nhé. Biết đi với anh em rồi mà cứ lèo nha lèo nhèo.

Đụng chạm nhau quá, nghe nó nhột nhột nên mình lên tiếng :

- Anh ơi, mới cưới ai cũng vậy đấy ạ. Dần dần rồi quen, sẽ khác. Em hồi xưa chồng em đi đâu em còn lèo nhèo hơn ý. Giờ đỡ rồi.

Chồng mình bắt được sóng, chống nạnh bắt nhịp:

- Ôi trời, tao đào tạo vợ tao mấy năm mới được thế đấy. Ngày xưa cứ đi đâu mà gọi điện lèo nhèo, tao về lôi vào phòng, tấn cho trận. Lần sau cấm có ho he. Phải rên, như thế là không được.

(Cay cú quá, nhưng cứ phải im.)

- Thằng này ngon, có phải thế không em? (hỏi mình)

- Dạ thôi em xin phép được im lặng.

Thù này về nhà không trả thiên hạ nó khinh, thôi để cho lão “Ha oai” tí.

Một anh có vợ lên tiếng:

- Đấy, tao này, đang ngồi mà gọi léo nhéo vớ vẩn là tao tắt máy luôn. Anh em đang ngồi với nhau mà không ý thức gì cả. Riêng tao cái nào ra cái đấy.

Chưa nói hết câu, ông bên cạnh chặn họng:

- Cái loại nói phét không gặp thời. Thế hôm nọ thằng nào đang ngồi, vợ nó gọi cái đứng phắt dậy. Sau mới biết là vợ nó gọi giục đi mua sữa chua mít mang về thế. To mồm. Có gì khác nhau đâu mà.

Haha hẳn là sữa chua mít luôn.

Anh kia kiểu nhớ lại, thấy hớ hớ sao rồi ấy:

- Ở thì vợ tao nó bảo thêm sữa chua mít, lúc ấy không mang về luôn, muộn nó ngủ mất thì ai ăn.

Đau hết cả ruột với các anh.

Không có người bóc phốt thì các anh còn to còi lắm. Cái kiểu bụng dạ thương đến chín lòng nhưng mà cứ phải oai với mấy ông bạn cơ. Thằng nào để lộ sợ “luy” vợ ra ngoài sợ bạn nó chê hèn.

Nên nhiều khi mấy chị em cũng đừng chạnh lòng khi lỡ nghe mấy lời

không lọt tai của chồng bên chén rượu với bạn. Nó có lý do cả. Có thể là có một thằng bạn chưa vợ đang ghen tị, hoặc thằng anh nào ấy đang oai dõ thì cũng cần phải oai theo cho nó thành bài thôi.

Tan cuộc, hai vợ chồng về nhà, mình lèm bèm tính sổ chuyện ban nãy:

- Chồng bảo chồng tấn ai hả? Sao lại có kiểu như thế được. Người ta nghĩ chồng vũ phu còn vợ thì hư hỏng à. Bực mình quá!

Chồng mình vội vàng giải thích:

- Vợ sao ý nhờ, cho chồng oai tí. Đấy thằng kia nó cũng nói vậy dù là nó sợ vợ bỏ mẹ ra ấy chứ. Kệ đi, chồng làm gì mới là quan trọng chứ nói vài câu thể ảnh hưởng gì đâu. Mà anh em nó cũng vui vẻ.

Hắn là vui rồi.

- À ừ còn thế nữa. Làm mới quan trọng hả. Thế làm đi, làm đi xem cái.

- Đây, làm ngay đây. Rang cơm hai vợ chồng mình ăn nhá. Cả nhà ăn xong hết rồi. Đây đây, làm đây.

Cứ bảo sao con đường gần nhất đến trái tim là đi qua bao tử. Nó thành Chân lý rồi.

Cơm xong rồi lão đề mình ra... nhổ tóc sâu.

Ngày nào lão cũng ấn đầu xuống hết bóp mụn đến nhổ tóc. Thôi cũng được.

Tình cảm được vun đắp từ những điều nhỏ nhặt như thế mà.

29/4/2017.

KHÔNG CÒN THỜI GIAN ĐỂ BUỒN

Thảo Xù

#13

NGƯỜI HÀ NỘI TRONG TÔI

Có lẽ là mình có duyên với người Hà Thành. Trước giờ làm gì cũng được mọi người ủng hộ rất nhiều. Ngay từ những ngày mới từ quê ra đi làm, cho đến lúc này sống cách xa Hà Nội cả trăm cây số. Nhưng những gì nhận được từ Hà Nội thực sự rất nhiều!

Còn nhớ những ngày đầu cuối năm 2008, tốt nghiệp xong, lần đầu tiên ra Hà Nội xin việc làm. Phòng vẫn xin làm lễ tân cho một spa trong khách sạn lớn ở Lý Thường Kiệt. Vốn tiếng Anh chỉ đủ giao tiếp cơ bản chuyên ngành du lịch. Vào với spa nhất là khách sạn 5 sao chủ yếu là người nước ngoài thì vẫn còn hạn chế. Nhưng có lẽ nhìn vẻ mặt đầy khao khát của cô bé nhà quê lần đầu ra phố mà chị quản lý nhân sự đã nói một câu rằng:

- Chị cho em cơ hội, chị biết em sẽ khá hơn nữa nên hãy cố gắng nhé!

Thực sự không quên được cảm giác lúc ấy.

ĐẤY LÀ BAO DUNG.

Vào làm trong một môi trường chuyên nghiệp và áp lực, đứa chân ướt chân ráo vừa bước ra từ lũy tre làng như mình chưa thể bắt nhịp ngay được.

Nhưng được anh quản lý khen:

- Ngữ điệu tiếng Anh của em rất hay. Dù vốn từ còn ít. Cần phải chịu khó hơn nữa. Chủ động trong giao tiếp hơn.

Anh ấy là người Hà Nội. Trong khi những nhân viên ở khắp các tỉnh thành thì luôn có gì đấy kênh kiệu với mình. Đúng kiểu ma cũ và ma mới. Chỉ cần

điều chỉnh nhằm ca trên lịch nháp thôi cũng đã bị lườm nguýt. Điều mà người có quyền chỉ nhắc nhở và hướng dẫn thêm.

Còn nhớ một lần, mình dẫn hai bà người Pháp lên nhận phòng. Vì hai bà cũng không thông thạo tiếng Anh, câu được câu mất nên khi tính tiền dịch vụ, đáng lẽ nhân đôi với hai người, thì mình lại chỉ thu một người, vậy là mất. Dịch vụ hôm ấy, nhân viên làm là một chị người Hà Nội tên Thủy. Mình còn nhớ rõ số tiền hụt là hơn 100 đô. Khoảng hai triệu lúc ấy. Mọi người nhìn mình như muốn nuốt sống. Vì nó ảnh hưởng đến tiền lương cuối tháng khi chấm công. Mình run lập cập lên phòng hai bà người Pháp cố giải thích về sự nhầm lẫn, mong họ thông cảm thanh toán thêm. Nhưng hai người này khó tính, nhất quyết nói: chúng tôi đã nói rõ và cô cũng đã tính tiền rồi nên không thể đưa thêm.

Vậy là chắc chắn mình phải bù tiền, mà khi ấy hai triệu với mình cực lớn. Lúi thủi quay về, nước mắt nước mũi nhoè nhoẹt rồi thì chị Thủy lên tiếng:

- Thôi mọi người đừng nói em ấy. Tại bất đồng ngôn ngữ với tại họ khó tính, mà Thảo lại chưa quen chứ ai muốn vậy đâu. Giờ chỉ ghi chị làm một công thôi, đừng ghi hai. Xem như hôm nay chị tặng họ một công. Bỏ qua cho Thảo!

Vậy là mình được miễn trước sự khó chịu của một số người. Vừa cảm ơn vừa thương chị.

Mang ơn người Hà Nội lần nữa.

Cũng chỉ có chị ấy hàng ngày vẫn rủ mình đi ăn dưới cantin, chỉ mình cách ăn như nào. Ở đây có một khu vực ăn cho nhân viên rất lớn với thực đơn phong phú. Cái chất giọng người Hà thành thực sự rất dễ mến và dịu dàng!

Sau này, khi thôi việc ở đấy vì người yêu (cũ) bắt về quê, mình mất liên lạc với tất cả họ, nhưng những gì nhận được ở người Hà Nội thì không bao giờ quên!

ĐÂY LÀ RỘNG LƯỢNG.

Rồi chia tay người yêu cũ, mình lại ra Hà Nội. Lại bắt đầu cuộc sống bằng công việc nhân viên tổ chức sự kiện cho một công ty truyền thông. Mình ghét, thậm chí là ám ảnh cái không khí trong những khu văn phòng nên không bao

giờ muốn đi làm công nữa: Cạnh tranh, ganh ghét, soi mói... Đối với người khác thì đây là môi trường rèn luyện và sống. Còn có lẽ mình không thể thích nghi được nên luôn bị cảm giác “thiếu năng lực”. Và giờ mãi mãi chỉ muốn làm tự do!

Cả cái văn phòng đông đảo nhân viên chỉ thân thiết với một bạn làm phòng hành chính, người Hà thành. Chuyện gì cũng có thể tâm sự mà không có cảm giác bị xem thường là người tỉnh lẻ.

ĐÂY LÀ THÂN THIỆN.

Lần bầu em Bột nằm viện Sản trung ương dài ngày. Cùng giường bệnh là chị tên Yến. Chị là người Hà Nội gốc. Chị cũng bị động thai như mình. Nhưng những lúc mình nôn ói, chỉ có chị giúp đỡ. Lúc không có người thân bên cạnh, chị đều nhờ chồng mua thuốc, mua thức ăn cho mình. Trong phòng quá tải bệnh nhân từ khắp cả nước, nhưng chỉ duy nhất nhận được sự quan tâm của một người Hà Nội. Lúc mệt quá rên rỉ, người khác mỉa mai: Ôi trời, chung bệnh ai chả khổ chả đau như thế mà cứ kêu! Thì chị bảo: Cố lên em, kiểu gì cũng phải cố để giữ con bằng được! Thèm ăn gì không lát chồng chị vào, chị bảo mua luôn cho.

Mình ra viện trước chị. Còn nhớ mãi ánh mắt vui mừng của chị cho mình!

ĐÂY LÀ NHÂN ÁI.

Cho đến lúc này, Hà Nội cũng vẫn luôn cho mình những tình cảm, sự ủng hộ đẹp nhất.

ĐÂY LÀ SỰ ĐỒNG CẢM.

Tôi yêu Hà Nội!

18/5/2017.

KHÔNG CÒN THỜI GIAN ĐỂ BUỒN

Thảo Xù

#14

CÓ NHỮNG NGÀY NHƯ THẾ

Ngày đang yêu nhau chưa về chung nhà, có một lần chúng mình giận nhau. Lý do thì vẫn là vu vơ, vô cớ. Thế rồi mình đòi chia tay, và anh đồng ý...

Ngày ngày hôm sau, sự trống vắng đã khiến mình không chịu nổi. Nếu như dừng lại bằng cơn điên của cảm xúc ấy, bọn mình sẽ mất nhau. Nghĩ rồi mình tìm đủ mọi cách để nhắn tin lại cho anh ấy. Lý do gì được nhỉ. Đã lớn giọng đòi chia tay rồi mà. Mặt mũi nào đây.

Thế rồi mình nhắn:

- Anh để quên chìa khoá ở phòng tôi đấy.

Anh ấy nhắn lại:

- Không cần, tôi đánh chìa khoá khác rồi.

Mình sợ hãi với những chữ tôi lạnh lùng.

Mình vẫn cố nhắn:

- Cả bộ quần áo của anh cũng ở đây. Mai tôi sẽ mang lên trả anh. Tôi không muốn thấy bất kỳ cái gì liên quan đến anh ở phòng tôi.

Thực ra là mình đang tìm cớ để gặp anh ấy mà thôi.

Nhưng anh nhắn lại:

- Cô không thích thì vứt nó đi hộ tôi. Còn nếu mang lên thì gửi hàng xóm cho tôi. Tôi không muốn gặp.

Sự tự tôn của một người đàn ông cũng giống như lòng kiêu hãnh của người con gái vậy. Rồi mình nghĩ mình cần phải gặp được anh ấy. Những câu chữ vô cảm qua điện thoại sẽ càng làm mối quan hệ xấu thêm.

Và mình đã lên phòng anh ấy ngày hôm sau. Cách chỗ mình ở 60 cây số. Anh ấy tránh mặt. Mình cầm chìa khoá tự mở cửa vào phòng. Dọn dẹp căn phòng và sắp xếp lại một chút, rồi cứ ngồi ấy dày mặt đợi, phải đợi đến lúc anh ấy chịu về. Là lỗi của mình mà. Đẹp quách cái tự ái vợ vẫn đi. Cái cần giữ là tình yêu kia.

Rồi ba tiếng sau anh ấy cũng về, đứng tựa cửa phòng nhìn vào:

- Em định ngồi đây đến lúc nào. Sao em tự tiện vào phòng người khác như thế.

Mình chỉ cần thế thôi, lao như thiêu thân lại gần anh và ôm chặt lấy. Như chỉ sợ chậm chút thôi, anh sẽ lại trốn mất vậy. Rồi mình lí nhí:

- Em sai rồi mà. Em xin lỗi.

Nói rồi nước mắt thi nhau trào ra. Phần vì tủi thân, phần vì nhớ nhung, phần sợ hãi...

Anh ấy đứng yên một lúc rồi cũng vòng tay ôm lại.

- Nín đi, anh biết thừa rồi. Chứ không anh về làm gì. Bỏ kiểu đụng cái là đòi chia tay đi nhé. Có không giữ thì mất đừng tìm.

Và chúng mình lại về bên nhau cho đến lúc này.

Khi đang yêu con người ta khùng điên vậy đấy. Có thể chia tay nhau bằng vô vàn lý do. Cái lúc tự ái đang cao ngút trời thì cái tóc cũng bằng cái thùng. Phải nói bằng được lời chia tay để chứng tỏ cái bản lĩnh dở hơi của bản thân.

Rồi lúc người ấy quay lưng đồng ý thì mới thấu cái sự hụt hẫng và ngốc nghếch của mình.

Con gái ai cũng muốn khi nói lời buông tay do giận dỗi sẽ nhận được sự dỗ dành, năn nỉ của người yêu. Nhưng không phải lúc nào anh ấy cũng đủ kiên nhẫn cho cái ầm ương của bạn. Và một cái nhìn trống rỗng, cộng sự lặng im theo quyết định của bạn, tất cả sẽ kết thúc. Khi sợi dây chun bị kéo căng không ai chịu chùng thì nó sẽ đứt và bật lại nhau những vết lằn đau rát và rớm

máu.

Trong tình yêu, sự ích kỷ cá nhân và cái tôi quá cao ở mỗi người sẽ phá vỡ tất cả. Lời xin lỗi trong tình yêu không có ý rằng bạn sai, mà nó chứng tỏ bạn trân trọng và luôn muốn giữ gìn mối quan hệ ấy.

Đừng quan trọng rằng: người xin lỗi phải là người đàn ông. Người con gái biết xin lỗi đúng lúc - không phải là kẻ lụy tình mà là người luôn hiểu: tình cảm luôn phải là sự vun đắp, giữ gìn từ hai phía.

Chẳng ai được gọi là cầm trịch trong tình cảm cả. Khi một mối quan hệ luôn khiến một người lép vế và yếu đuối trước người còn lại, thì chúng ta đã thất bại rồi.

Yêu thương là sự chia sẻ, đồng cảm, thấu hiểu, là những cảm xúc yên bình nhất. Nó không phải là chỗ cho sự vị kỷ cá nhân và ham muốn được phục thù!

Hạnh phúc ta nghĩ nó dễ tìm nhưng khó giữ. Đôi khi, chỉ một câu lỡ miệng cũng có thể làm mọi thứ vỡ tan như bong bóng xà phòng. Cũng có khi còn chưa kịp gọi tên đã vỡ tan biến. Mọi thứ sẽ nhanh chóng trở thành quá khứ chỉ vì sự ích kỷ của bản thân.

Hãy gạt bỏ cái tôi cá nhân đi và biết trân trọng những gì đang có ở hiện tại bạn ạ!

21/5/2017.

KHÔNG CÒN THỜI GIAN ĐỂ BUỒN

Thảo Xù

#15

SINGLE MOM - Viết cho em - cô gái bản lĩnh của người mẹ tuyệt vời!

Cho đến lúc này khi nhìn con ngủ ngon trên tay, em cố nín cơn ho đã hành hạ cả tháng trời để con không giật mình, lòng mơn man hạnh phúc. Thứ hạnh phúc mà người khác nói em ngốc nghếch, đại khờ. Nhưng với em, con là tất cả và sau ngần ấy năm, em muốn giữ lại những gì đẹp nhất về anh trong dòng máu của con! Chỉ thế thôi!

Năm năm qua em chọn cô đơn trong trái tim anh, năm năm em chọn cho mình hai chữ đợi chờ và chẳng cần biết cuối cùng em sẽ có gì. Em yêu anh và đại khờ nghĩ chỉ cần vậy là đủ. Để rồi những đêm trong cơn say anh đến rồi đi để em lại với hụt hẫng, nhớ nhung và hy vọng. Cứ mỗi lần nước mắt rơi lại tự nhủ lòng: Chân tình em đấy, anh sẽ hiểu. Rồi một ngày sẽ về bên em mãi mãi.

Tình yêu chưa từng nếm trải thì làm sao biết được nó ngọt ngào, nếm trải rồi em mới biết vị mặn chát của nó, nhưng khi muốn ngừng lại không thể làm được!

Em đã từng cố gắng rời xa anh nhưng một phút yếu lòng lại để mình lao đi tìm anh trong khao khát, một phút yếu lòng lại nông nổi quay trở lại, để rồi sau đó tiếp tục chia tay với cùng một lý do đã cũ, sự tồn tại của em là vô nghĩa. Rồi trái tim em nhàu nhĩ và đau đớn nhiều hơn. Vậy mà chẳng hiểu tại sao em vẫn cố chấp luẩn quẩn trong cái vòng ngày càng bóp nghẹt trái tim em như thế.

Em đã nghĩ, anh xứng đáng với tình cảm ấy. Người ngoài sẽ chẳng thể biết hình ảnh của anh trong lòng em tồn tại đẹp như thế nào. Dù em biết yêu một

kẻ không biết trân trọng tình cảm của mình còn tệ hại hơn việc sống cô đơn. Nhưng em cam tâm. Cái cảm giác ở ngay cạnh anh mà em không thể nào chạm được. Còn anh luôn bình thản, sự bình thản ấy nghĩa là mọi thứ về em trong anh chẳng có gì ý nghĩa. Nhưng em vẫn yêu vẫn chờ.

Em biết người yêu anh rất nhiều, rồi em anh lại đến với cuộc tình khác, nhưng em ngoài yêu anh ra lại không thể yêu thêm ai được nữa. Và cứ thế bao năm qua, em như cái bóng vật vờ đau khổ đến những bước đường anh đi.

Em vẫn luôn hỏi rằng từ trước đến giờ, em có được đặt ở một vị trí nào đó rất quan trọng trong tim anh chưa? Nhưng rồi không dám hỏi, vì sợ câu trả lời!

Lúc em phát hiện ra mình mang thai, dù em đã uống thuốc đúng giờ. Nhưng có lẽ định mệnh đã không ngăn được con đến bên em. Rồi anh từ chối, gia đình ngăn cản. Em đã không một lời oán hờn trách móc. Em không cần thứ gọi là trách nhiệm để đến bên nhau. Em càng chẳng muốn thiên thần của em làm lý do níu kéo tình cảm vốn không tồn tại đúng nghĩa trong anh. Và em chọn cô đơn trên hành trình còn lại!

Em tuyệt nhiên không màng đến hận thù. Em hiểu đau đớn chính là một phần của cuộc sống. Lúc quần quai trong cơn đau 9 tháng 10 ngày là lúc em biết em đang sống và đang thực sự hạnh phúc. Dù hạnh phúc ấy em chẳng thể gọi tên anh!

Con đường em đã qua chẳng muốn nhìn lại, nhưng có con rồi em nhìn rõ cái đích em cần đến.

Sẽ chẳng còn nước mắt cho những chuyện đã qua đâu anh. Em sẽ cười vì nó đã xảy ra.

Em biết mình chẳng còn yêu anh đâu, thứ em còn nhớ là hồi ức về anh, là tình cảm của em đã dành cho anh chứ không phải là anh nữa.

Sẽ chẳng còn những đêm em ngược đãi bản thân vì những nỗi đau đã qua.

Con sẽ lớn lên trong tình yêu và sự mạnh mẽ của em. Em sẽ cho con biết anh đẹp như đã từng đẹp trong lòng em ngày ấy! Nhân duyên giữa anh và con, gặp nhau hay không còn phụ thuộc vào kiếp trước anh có từng ở bên con chưa! Nếu có thể em sẽ không bao giờ ngăn cản. Còn em, sẽ chẳng bao giờ

cho phép mình mắc lại sai lầm đã cũ!

Cuộc sống luôn có nhiều những mối nợ không duyên. Chúng ta là vậy!

Em bỏ qua thứ hạnh phúc cần đám đông thừa nhận, tung hô. Em ôm con vào lòng và thấy đó là tất cả. Và giờ em thanh thản!

21/5/2107.

KHÔNG CÒN THỜI GIAN ĐỂ BUỒN

Thảo Xù

#16

LẤY CHỒNG NHÀ GIÀU

Bạn tôi, lấy chồng nhà giàu khét tiếng trong vùng. Chủ một chuỗi nhà hàng ăn uống, nhà lầu, xe hơi. Ai mừng thì nói nó tốt số, may mắn. Kẻ ghen tị nói chuột sa chĩnh gạo. Nó và chồng yêu nhau thời gian dài mới về chung nhà. Tôi biết chúng nó lấy nhau vì tình yêu và cũng mừng cho nó. Bố mẹ họ hàng nó mở mày mở mặt khi trong đám cưới, lễ rước của nhà trai linh đình, to nhất xã. Người trên xóm dưới trầm trồ. Ba năm sau gặp lại nhau, nó giờ cũng là chủ một cửa hàng nhỏ. Tôi hỏi nó cuộc sống bao lâu nay thế nào. Nó thờ dài kể: Ngoài ít vàng làm quà trong đám cưới, ông bà không cho thêm bất kỳ gì nữa. Tao bàn với chồng bán vàng để lấy chút vốn buôn bán. Rồi chẳng đủ, xin thêm ông bà không cho. Bảo làm gì mà lắm thế, hay lại chơi bời hết rồi. Còn bóng gió nói hay là mang về nhà ngoại hết. Tụi lăm, nào tao đã cho bố mẹ được đồng nào. Cuối cùng lại phải vay thêm chính ông bà ngoại để kinh doanh. Đến giờ còn chưa đủ trả lại cho bố mẹ. Trời thương cho tao lộc lá buôn bán thì ông bà ấy càng xem như vợ chồng tao đã tách riêng, chẳng giúp đỡ gì cả. Lúc cần thêm vốn, tao đành vay ngân hàng. Nên giờ cuối cùng được tiếng làm dâu nhà giàu, mà tao nợ chồng chất. Không dám than với ai, vì chẳng ai hiểu đâu. Đến tai ông bà ấy thì chắc tao chết. Ra đường họ vẫn nghĩ tao nằm trên nhung lụa, đâu biết thực sự nó thế nào. Ngay cả mỗi lần xin về thăm bố mẹ cũng bị nghi ngờ đủ thứ rồi kêu tốn tiền. Tụi lăm, tao thương hai cụ ở nhà vô cùng. Rồi nó chảy nước mắt. Tôi cứ nghĩ ba năm qua nó sống sung sướng lắm. Tôi có đưa em họ, chồng cũng thuộc gia đình điều kiện dư giả. Bạn bè nó mắt tròn mắt dẹt khen nó khéo chọn thế. Nó về hai vợ chồng phụ nhà kinh doanh. Thi thoảng tôi gọi điện hỏi thăm, lần nào nó cũng khóc.

Nó kể mẹ chồng nó khinh nó hơn đứa ở. Việc chưa quen, bà ấy chửi nó té tát trước mặt khách. Tiền nong thu chi bà ấy giữ tất không chừa một xu. Cuối tháng cho nó vài triệu không đủ tiền bím sữa cho con. Kêu ca bà ấy chửi: Nuôi báo cô cả rồi tiêu gì nữa đâu mà kêu thiếu. Sáng mệt dậy muộn chút bà ấy xỏ xiên: Bỏ tiền ra thuê ô sin còn hơn. Có nhu cầu gì thêm nó toàn phải xin tiền mẹ đẻ hoặc bán dần đồ tặng cưới. Vì mở mồm ra nói đến tiền đã bị chửi. Có lần bà ấy mất tiền, liền nghi ngờ nó ăn trộm. Nó khóc tức tưởi mà không cách nào minh oan được. Than với người ngoài thì người ta mỉa: Gớm còn ai sướng bằng nữa mà than. Nhà khác về đang phải lặn lội đi kiếm ăn từng bữa kia. Bao nhiêu túi thân đều phải dồn trong lòng.

Một đứa bạn khác của tôi, nhà chồng nó giàu từ trứng nước. Chồng nó quen cách tiêu tiền bát ngát. Có vợ rồi vẫn không sửa được. Rồi nay báo nợ, mai báo cầm cố. Bố mẹ chồng nó trước còn thương vì thanh niên bồng bột, giờ có gia đình, trả một hai lần rồi chán nản buông kệ. Nó sống trong cảnh nơm nớp lo sợ chồng bị đánh bị đuổi. Thằng chồng thì mang ức chế trong lòng, quay qua hành hạ vợ. Mâu thuẫn triền miên. Bao nỗi khổ nó không thể kể với ai vì sợ bố mẹ đẻ lo lắng, sợ người đời rèm pha.

Vậy đấy, nhà chồng như thế nào không quyết định được cuộc sống của bạn. Nó chỉ ảnh hưởng chứ không thể là cái nôi của bạn. Phụ thuộc kinh tế là phụ thuộc tất cả. Gặp gia đình như những người bạn tôi kể bạn phải sống tủi phận suốt đời. Chưa kể việc ngay cả bố mẹ đẻ cũng phải chịu uất ức. Thế nên các gái ạ, đừng ôm mộng tìm kiếm con trai nhà giàu để yêu để lấy. Là phụ nữ, bạn có thể không giàu có nhưng nhất định phải làm ra tiền trước khi lấy chồng. Không có gì đau khổ và thảm hại hơn một cuộc sống phụ thuộc. Có thể lương bổng bạn ít ỏi, nhưng khi bạn làm ra đồng tiền bằng sức lao động và trí tuệ của mình, thì người khác không thể xem thường bạn. Đó chính là cách duy nhất để phụ nữ được tôn trọng và đối xử một cách công bằng ngay cả trong gia đình.

26/5/2017.

KHÔNG CÒN THỜI GIAN ĐỂ BUỒN

Thảo Xù

#17

CUỘC CHIẾN HOA HỒNG

Câu chuyện về những người phụ nữ làm mẹ và làm vợ ở cùng nhau trong một gia đình vẫn chưa bao giờ có hồi kết. Mỗi quan hệ mẹ chồng nàng dâu, chị dâu - em chồng vốn là một tình cảm cần được tôn trọng trong gia đình. Nhưng bởi vì có những điều mà phụ nữ không chịu hiểu cho nhau thế nên người lớn và người bé trong nhà vẫn cứ luôn mâu thuẫn qua bao thế hệ!

Hàng ngày, tôi vẫn nghe nhiều những câu chuyện ấy. Nhà kia mẹ chồng nàng dâu kị nhau đến mức xung đột xảy ra hàng ngày hàng giờ. Mở mắt ra đã thấy ngạt thở vì phải nhìn thái độ của nhau mà sống. Nhà nọ mẹ chồng khinh thường con dâu. Nhà bên con dâu ngược đãi mẹ chồng già yếu. Cũng có gia đình mẹ chồng nàng dâu hòa thuận, cửa nhà êm ấm... cơ bản tất thấy nảy sinh từ lòng ích kỷ của mỗi người. Ai cũng bắt lỗi nhau từ lời nói. Muốn đưa trẻ xem mình là mẹ, thì ắt hẳn phải đối xử với họ như con một cách đúng nghĩa. Và ngược lại, muốn người khác có thể xem người xa lạ như mình là ruột thịt, thì tự bản thân cũng phải tôn kính, cảm kích như bậc sinh thành ra mình. Nhưng mấy ai vượt qua được cái sân si về sự khác máu tanh lòng. Thế nên tôi vẫn hay khuyên những người xung quanh tôi khi họ gặp vấn đề này rằng: Về cơ bản thì chỉ cần sống trách nhiệm với nhau là được rồi. Chỉ cần không ác độc với nhau là ổn rồi.

Giữa những “người dưng” với nhau đừng quá kì vọng và ham muốn xem nhau là ruột thịt.

Dùng từ xem nhau bởi lẽ ngay chính bản thân cũng khó có thể đối xử với “người dưng” như máu mủ.

Vậy nên đừng than trách kể lể làm gì. Sân si thua thiệt kẻ được ít đũa được nhiều làm chi.

Một khi xem vật chất nhẹ như lông hồng thì mọi thứ trở nên đơn giản.

Còn tình cảm vốn là điều không thể ép buộc. Chỉ cần “biết điều” với nhau vậy là đủ.

Còn lúc mọi thứ vượt quá sự chịu đựng giữa người với người thì sướng khổ, nhục vinh gì do bản thân mình quyết định.

Đừng than vãn, kể lể xấu đẹp với thiên hạ. Sẽ làm mối quan hệ thêm phức tạp vì lời rèm pha.

Khi người ta hỏi bạn “làm sao thế” thì đại đa số chỉ vì thoả mãn sự hiếu kì, không phải muốn giúp đỡ bạn.

Đừng có gặp ai cũng tâm sự, trên đời này có rất ít người biết thông cảm cho người khác. Đa phần chỉ nghe như chuyện cười rồi lan truyền khắp nơi, đa phần chỉ nghe một chút là chán rồi.

Tôi hay tâm sự với mẹ chồng tôi những chuyện xung quanh cuộc sống, rồi tự nói với bà đáng lẽ người này nên làm thế nào, người kia nên ra sao phải không mẹ? Rồi ngồi nghe ý kiến của bà. Đây là cách dễ nhất để gián tiếp hiểu suy nghĩ của bà. Rồi từ đấy mà làm kĩ năng cho mình đối với bà.

Lúc có chuyện xảy ra, biết bà không hài lòng tôi thường không né tránh. Câu tôi vẫn luôn hay nói với bà là:

- Có gì không tốt mẹ nói luôn với con nhé, tính con vụng đôi khi truyền tải không đúng ý, mẹ giữ trong lòng sẽ hiểu lầm con rồi sẽ thấy khó chịu. Còn con chẳng thể biết mình sai ở đâu, tại sao mẹ lại như thế! Con hay nói nhưng con không ác ý, thế nên mẹ cứ thẳng thắn nếu cần thiết nhưng đừng suy diễn nhé mẹ!

Tôi không bao giờ để có thời gian “chết” trong mối quan hệ giữa mình và mẹ chồng. Nghĩa là thời gian mà hai người không thể mở lời được với nhau, dù bà không nói tôi vẫn kiếm cớ để hỏi han. Đây là cách tôi vẫn làm hằng ngày dù có đang tồn tại mâu thuẫn hay không. Sự chia sẻ là điều tốt nhất để hiểu nhau giữa những con người vốn nhạy cảm trong mối quan hệ.

Và tôi nghĩ tạm thời tôi đã đúng, bảy năm qua giữa tôi và mẹ chưa bao giờ cảm thấy “tanh lòng”.

Tôi hay nhớ đến những câu thơ của nữ thi sĩ Xuân Quỳnh mỗi khi nói đến chuyện này:

Phải đâu mẹ của riêng anh

Mẹ là mẹ của chúng mình đấy thôi

...

Chắt chiu từ những ngày xưa

Mẹ sinh anh để bây giờ cho em.

Yêu thương là một vòng tròn khép kín. Trao cho người thứ gì ta nhận lại điều như thế.

4/6/2017.

KHÔNG CÒN THỜI GIAN ĐỂ BUỒN

Thảo Xù

#18

EM TÔI

Em là con dì - em gái mẹ tôi. Ngày bé em không theo tôi mỗi lần dì nhờ tôi trông hộ. Tôi còn nhớ rõ tiếng khóc thét của em mỗi lúc em hờn tìm mẹ. Còn tôi, đứa chị hơn em 5 tuổi chỉ đứng khóc theo.

Cuộc sống của nhà dì vất vả, bà nội em đối xử với mẹ em như kẻ thù. Có lẽ lịch sử sẽ chẳng bao giờ có chuyện mẹ chồng xay ột vào đũng quần của con dâu chỉ vì ghen ghét với tình cảm của con trai. Không chịu được sự độc ác đấy, không dung hoà được mối quan hệ này, chú dì và các em chuyển vào Nam sống. Em xa chúng tôi từ đấy.

Em vẫn thường viết thư về cho chúng tôi theo lời đọc của mẹ. Những bức thư miêu tả chi tiết cuộc sống của bốn thành viên và những nỗi nhớ quê nhà. Tôi vẫn còn giữ đến ngày hôm nay.

Khi em lên 10, dì tôi bị tai nạn gãy chân trên đường đi chợ. Suýt chút nữa bị cưa chân. Chẳng một ai thân thiết bên cạnh. Rồi ai cũng nhận được thư, dì đã đi lại được bình thường!

Năm em 15 tuổi, chú tôi - bố em qua đời vì tai nạn xe trong đêm. Cả nhà ở quê bàng hoàng, đau xót. Bố mẹ tôi theo chuyến tàu sớm nhất vào đưa tang. Mọi thứ trong mắt em trở nên đau đớn. Em và anh trai mồ côi bố từ đấy. Tôi đã cầu nguyện không biết bao nhiêu lần cho dì được khoẻ mạnh đến khi hai em trưởng thành. Tôi muốn gia đình dì về quê, rau cháo có họ hàng, nhưng dì tôi không muốn trở về nơi có những con người ác nghiệt ấy. Một mình dì chèo lái sớm hôm bán cá nuôi hai em. Em gái tôi lớn lên ngoan ngoãn, xinh như dì với mái tóc đen và làn da lúc nào cũng như có lớp phấn hồng.

Năm năm sau ngày chú mất, em tôi 20, dì tôi phát hiện ung thư trực tràng giai đoạn cuối. Mọi thứ chẳng còn gì đau đớn hơn. Em không khóc được nữa. Em bảo tôi: Em phải mạnh mẽ để mẹ yên lòng. Dù còn được ở bên mẹ một ngày em cũng sẽ cố gắng, dù có phải chia tay mẹ vĩnh viễn cũng sẽ là chia tay trong hạnh phúc. Cuộc đời mẹ em đã sống trong mất mát, tổn thương đến những giây phút cuối cùng. Em nói với tôi thêm câu: Em nên bình an khi mẹ mất sớm phải không chị? Em thà khóc vì mẹ chứ không muốn mẹ rơi nước mắt vì em.

Lòng tôi đau như ngàn kim châm vào tim. Thương em, thương dì đến quận xé lòng!

Mọi cố gắng xạ trị đều bất lực, dì tôi ra đi trong buổi chiều vắng vắng bản nhạc Lòng mẹ mà dì thích. Cơ thể dì chỉ còn vền vện 20kg. Âm ảnh, xót xa. Gia đình tôi lặng lẽ trong nỗi đau không còn nước mắt để khóc. Bà tôi đầu bạc tiền đầu xanh. Mẹ tôi ôm di ảnh ngất lịm... Em tôi mồ côi tất cả...

Rồi em đi làm xa, gặp được người con trai yêu thương em, yêu những nỗi đau trong lòng em. Ngày em báo hỉ, gia đình tôi mơn man trong hi vọng và mừng vui. Em đã có một gia đình đúng nghĩa sau bao vết đau rỉ máu.

Em nói với tôi: Em sẽ sống tốt chị ạ.

Rồi em có tin vui, công chúa bé bỏng của vợ chồng em chào đời sau bao ngày mong đợi. Niềm vui chưa trọn, cô bé báo bị tim bẩm sinh. Sức khỏe không đủ để đợi ngày phẫu thuật. Thiên thần ấy chỉ đến với em vền vện hơn một tháng rồi ra đi trên tay em.

Em nói với tôi: Chị ơi còn nỗi đau nào nữa không? Kiếp trước em đã làm gì sai hả chị? Em tìm mẹ ở đâu, tìm con ở đâu chị ơi!

Tiếng em khóc lặng đi trong đêm. Còn tôi gào lên trong vô thức!

Em tôi...

Giữa cuộc sống vô thường này liệu còn gì cho em tôi bình yên?

Tôi đứng trước di ảnh của chú dì, chẳng thể tin nổi cuộc sống này còn chút lương tâm, ông trời không còn có mắt hay không. Từng nghe ông không bao giờ cướp đi của ai tất cả nhưng dường như sai rồi. Tôi còn nên tin vào những câu ca: Ở hiền gặp lành, người tốt gặp điều may mắn nữa!??

Tôi gặp lại em sau chuỗi ngày quẩn quại với nỗi đau. Em nhìn nhiều hơn nói. Câu duy nhất mà em gắng thành lời rằng: Em sẽ sống tiếp chị à. Còn có người đàn ông cần em mạnh mẽ. Ở thiên đường, cha mẹ và con em cần em vững chãi!

Tôi tin em... Người con gái của những linh hồn! Sâu hoá bướm phải thoát kén trong đau đớn. Tôi tin sẽ có ngày em như bướm kia, tung cánh giữa khoảng trời xanh sau bão tố, một cách bình thản như những người trưởng thành khác...

Tôi từng ám ảnh một clip ghi lại ở Trung Quốc: Một gia đình gặp tai nạn xe máy trên đường, người vợ tử vong ngay tại chỗ. Người chồng vì quá bàng hoàng, đau khổ khi nhìn vợ lìa đời, đã nhảy xuống dòng sông bên cạnh, va vào đá ngầm và cũng ra đi ngay. Để lại đứa con thơ gào thét bên cạnh mẹ và sự sững sờ, bất ngờ của những người xung quanh.

Có những nỗi đau mà con người chúng ta trong những khoảnh khắc khó có thể vượt qua, chỉ có thể tìm cái chết để quên đi, buông xuôi tất cả. Nhưng nỗi đau người ở lại ta đâu còn có thể biết. Đứa trẻ bơ vơ rồi sẽ ra sao? Sống chết vô thường, nhưng dù cuộc đời ngắn ngủi ra sao vẫn là ta được sống và ta cần tồn tại, dù chẳng vì ai thì cũng nên vì bản thân mình. Cha mẹ ta cho ta hình hài, tại sao ta lại huỷ diệt nó khi duyên với cuộc đời chưa cạn!

Tôi tin sống chết có số. Đừng tự tạo kết thúc cho số phận? Tôi vẫn thường nghe những tâm sự chán nản, chán sống của những người trẻ và tôi nghĩ đến em tôi.

Có người trưởng thành trong hàng ngàn nỗi đau, họ vẫn phải sống, tại sao bạn lại không thể?

Đừng để bi kịch và sự bi quan không cần thiết ngăn cản bạn sống. Nỗi đau nào rồi cũng nguôi ngoai, thời gian luôn là vị thuốc mà ta cần uống duy trì đủ liều!

6/6/2017.